

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
11 NOVEMBER 1932 - No. 24

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEELAND

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE SFEER VAN ZEELANDS HOOFDSTAD

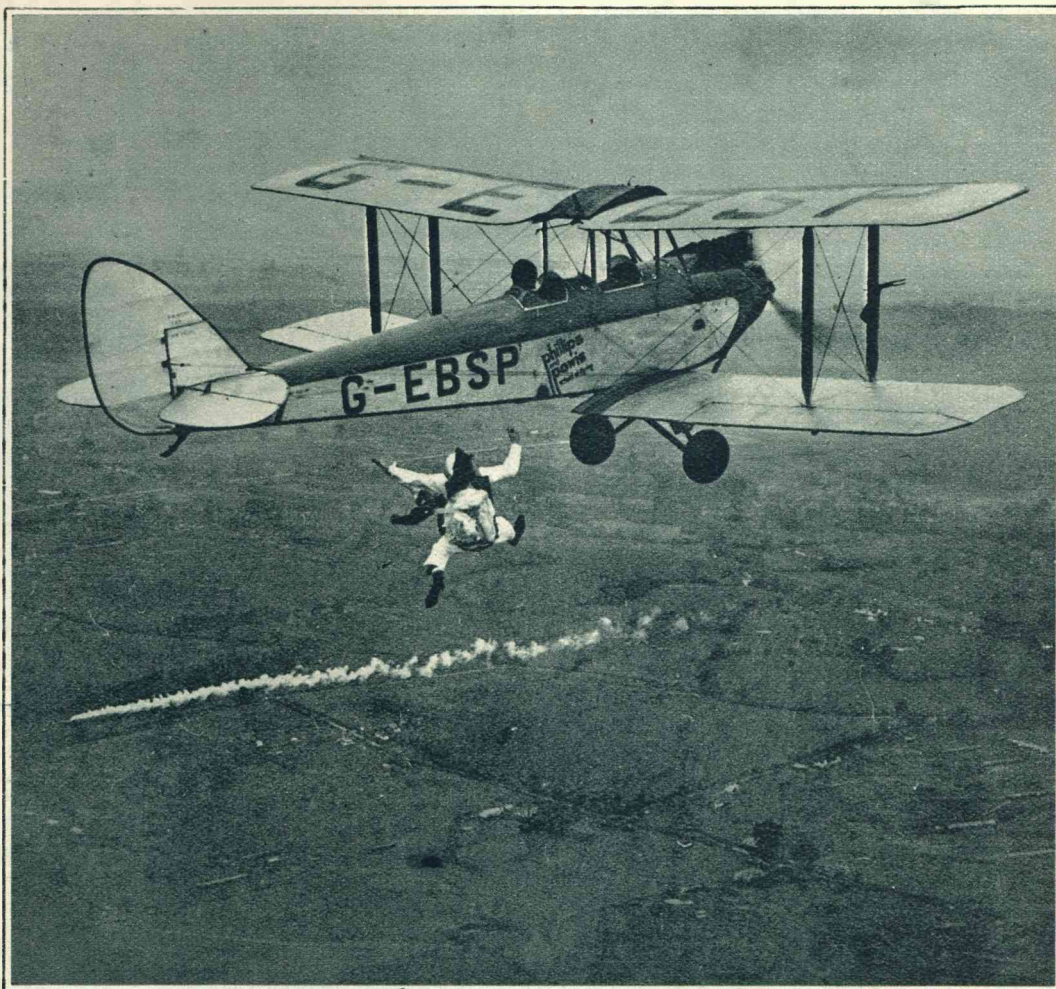
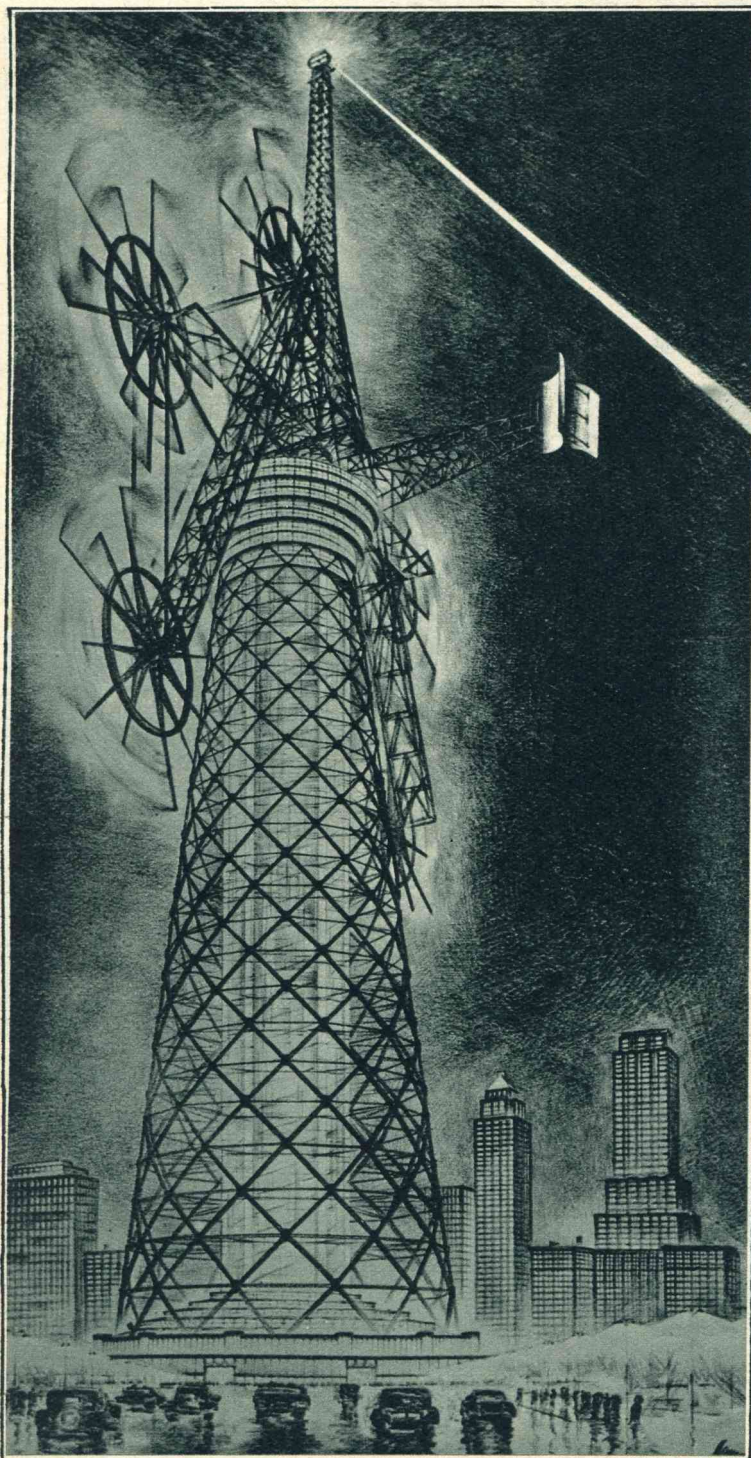

De school van vroeger (zoals ze werd voorgesteld op een schoolfeestje te Folkestone, naar een boek van Charles Dickens). Men denke bij dit plaatje eens aan de tegenwoordige, ruime, lichte schoolgebouwen, de Fröbelscholen, en de tegenwoordige behandeling der kinderen.

Een antiek kapsel, dat te Rome gedragen werd bij de tiende jaar-herdenking van den fascistischen opmarsch naar Rome. Het kapsel heeft den vorm van den lictorenbundel, een waardigheidsteeken van het antieke Rome, dat het fascisme heeft overgenomen.

BUITEN DE GRENZEN

Het angstige oogenblik, onmiddellijk nadat de parachutist uit de machine is gesprongen. Men kan zich eenigszins voorstellen, hoe men zich voelen moet, wanneer men door de ruimte naar beneden schiet, 100, 200, 300 M. of nog meer, zonder dat het valscherf open gaat, een zekeren dood tegemoet.

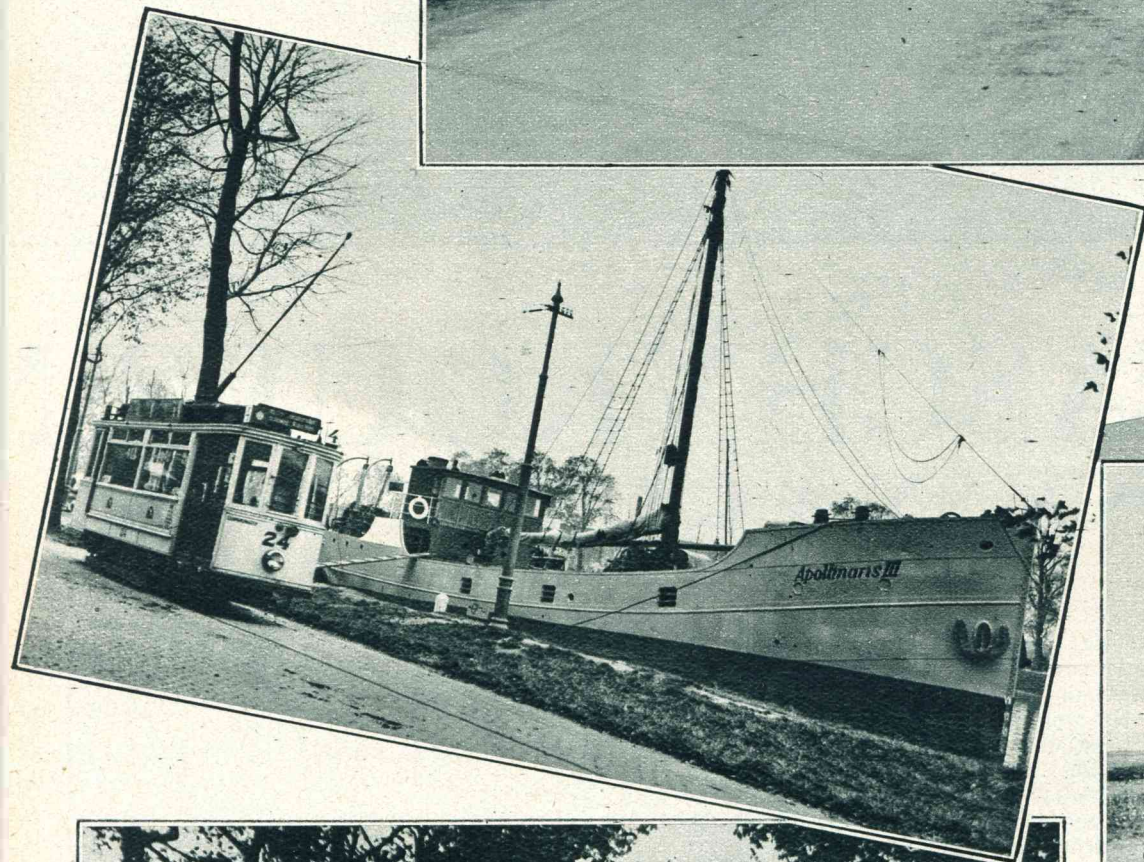
Hoe de wereldtentoonstelling van Chicago van 1933 er zal uitzien. Naast de hoge wolkenkrabbers van de Amerikaanse stad zal een ontzaglijk ijzeren geraamte verrijzen, deels wind-toren (met groote wieken die turbines zullen aandrijven), deels licht-toren. Op de helft van de hoogte komt een restaurant van 10 verdiepingen; om een denkbeeld van dit gevaarte te verkrijgen, is het voldoende te weten, dat de wind-raderen een middellijn van 122 M. hebben.

Na het ongeluk... Op den weg IJpendam-Purmerend, waar twee weken geleden in een gevaarlijke bocht een luxe auto door slippen in het N. Hollandsch kanaal reed, bij welk ongeluk vier menschen verdronken, is nu een bord geplaatst om automobilisten voor het gevaar te waarschuwen.

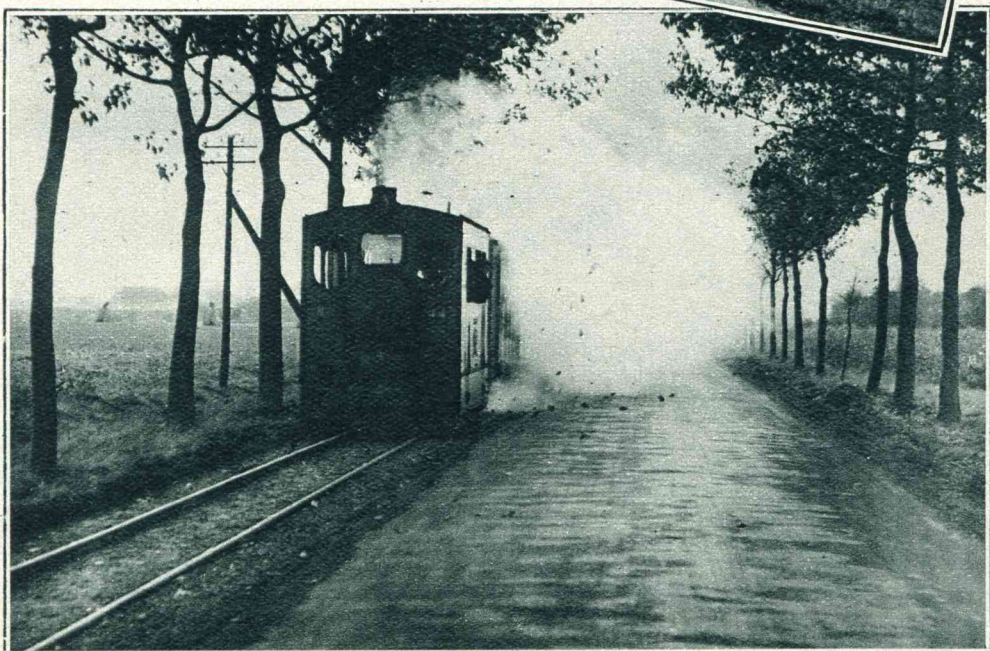
Utrecht als zeehaven. In het Merwedekanaal te Utrecht meerde onlangs een schip uit Swansea met 350 ton anthraciet, het eerste schip dat rechtstreeks over zee naar de Stichtsche hoofdstad voer.

Binnenland

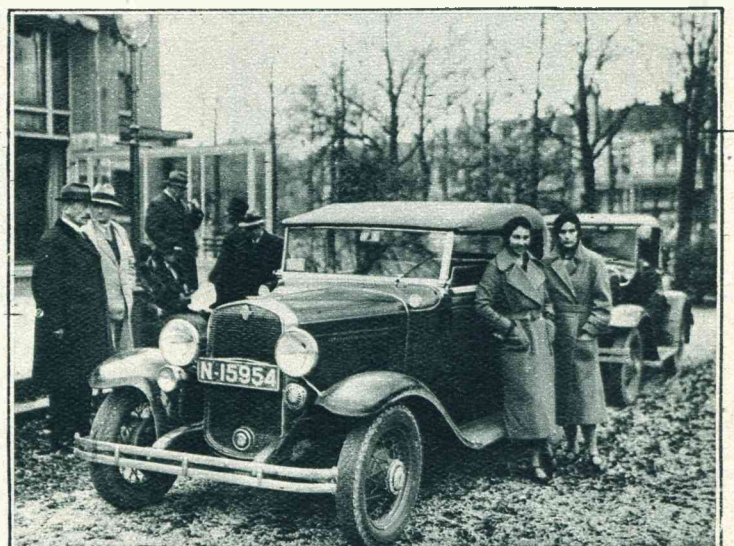

De afsluitdijk is gereed en de Wieringermeerpolder is drooggelegd, doch heelemaal „vast land” is het nog niet. Automobilisten ondervinden het soms: een tractor moet er dan bij te pas komen om de auto's naar betere wegen te brengen.

Zóó komen de verkeersongelukken in den herfst; de meest ongunstige factoren zijn hier vereenigd: een gladde weg, vallende bladeren, die het slippgevaar nog verscherpen, en de stoom van een ouderwetsch stoomtrammetje, die het uitzicht sterk belemmert.

In den nacht van 5 op 6 November werd ter gelegenheid van de najaars-reünie van de K.N.A.C., de herfsttocht dezer vereeniging gehouden. Onder de deelnemers was o.a. mevr. O. Grotte van Schellach uit Eindhoven, die met een tochtgenoot den geheelen langen rit van 500 K.M. volbracht.

Waschdag te Asuncion.

DE WASCHVROUWEN VAN ASUNCION

Vrouwen, die de wasch doen — wat is daar eigenlijk voor bijzonder aan? Doen alle vrouwen in alle landen dat niet? De eene thuis, de andere in de gemeentelijke waschinrichting, de derde in de sloot achter haar boerderij?

Maar bij de vrouwen van Asuncion is het toch anders gesteld in dit opzicht.

Asuncion, de hoofdstad van den Zuid-Amerikaanschen Staat Paraguay, kan namelijk bogen op een wasch-college, een wasch-associatie, een wasch-sociëteit, waartoe alleen de uitverkorenen worden toegelaten. Want wel doet iedere vrouw in Asuncion de wasch, maar daarom mag nog niet ieder zich lid rekenen van dat kleine elite-gezelschap, dat het uitsluitend recht heeft de vuile kleeven te reinigen in de weinig heldere wateren van de Rio Paraguay, die langs de hoofdstad stroomt. — De waschgodinnen van Asuncion vormen een besloten gezelschap. Sinds eeuwen is daarin slechts plaats voor een bepaald aantal vrouwen; sterft er een, dan wordt haar plaats ingenomen door het naaste vrouwelijke familielid. Een andere merkwaardigheid, welke de

Aan de ondiepe oevers van de Rio Paraguay.

waschvrouwen van Asuncion onderscheidt van hun Europeesche zusters, is, dat de eersten bij hun reinigende bezigheden allemaal op een sigaar kauwen. Geen sigaret, geen pruimtabak zal hun lippen beroeren. Zij rooken sigaren van een banaanachtig uiterlijk. En de strafte mannelijke rooker kan het in den geur van deze havanna's niet uit houden. Hoestend en kuchend neemt hij de vlucht.

Aan het einde van de waschpartij wordt het schoone goed op het hoofd naar huis gedragen.

De wasch wordt op de steenen oevers langs de rivier gedroogd.

Daartegenover staat weer één groote overeenkomst met de gezamenlijk wasschende vrouwen van andere landen. Ook die van Asuncion maken van de gelegenheid gebruik om de nieuwtjes van de stad eens op hun gemak te bebabbelen.

Maar voor den wereldreiziger is de aanblik van deze Indiaansche vrouwen, die met een sigaar in den mondhoek de wasch doen, een nieuwe sensatie. Vooral als men hem vertelt van de oude gebruiken bij dit waschgilde, en als hij ziet, dat zeep in dit land een onbekende luxe is.

De kleinen passen op de kleinsten, terwijl moeder de wasch doet.

Een lid van de Dames Wasch Club aan het werk.

Tabakskleurige schoonen genieten van 'n „trekje”.

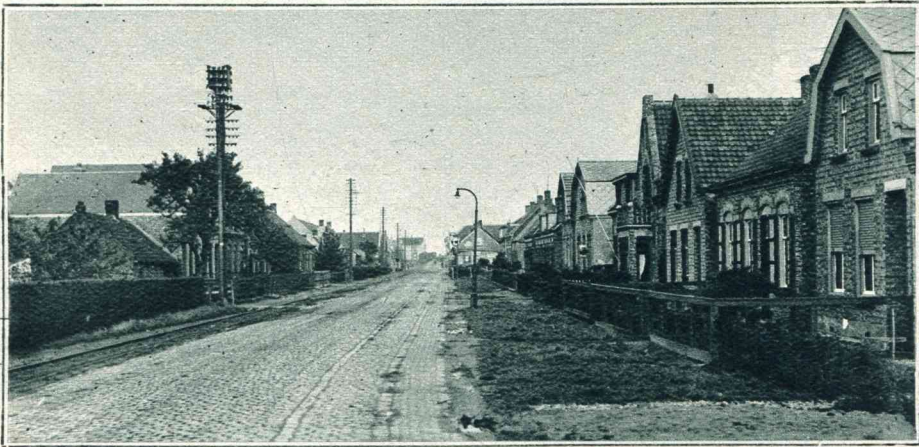

In de dorpsstraat van de Paal loopen de bewoners te hoop om te zien, wat er gebeurt.

Middagrust in Hengstdijk.

Een schilderachtig kijkje op 't landelijke Graauw.

In het vriendelijke land van Walsoorden.

Rymen van eenen ouden Heer

Laest las ick in een boeck van velerhande dinghen,
van oorlogh en van Vreë, granaten die ontspringhen
met yselyck gheluyd, en springhen uren var
ghelyck een lugtkomeet of tuymelende star.
Oock andre dinghen nog, ick kon ze niet gheloven,
dit gingh myn hersenen ten eenenmael te boven.
Van gassen, die de longh, het oogh, het hart verbranden,
die dringhen in den buyck en in de inghewanden,
en teren alles op, sy werden plots ontstoken
op 't alderonverwachts en doen de menschen kroken.

Sy dringhen in het huys, sy dringhen in de wiegh,
sy tasten alles aen, sy spaeren mensch nogh vlieg.
sy komen aenghesuyst en kennen gheen erbarmen,
sy vellen jongh en oud, sy spaeren ryck noch armen.

En siet, ick vroogh my af, welck is dit voor een tydt,
die sich so naerstighlyck met sulcken dingh kastydt?
Heeft alles wat daer leeft het leven niet te eren,
in stee van Godts ghebod venynigh te braveren?

Dan leefden why toch wel in eenen anderen tydt,
daer was de oorlogh spel, daer was 't gheen vuydicheit.
Men gingh slecht als men wou, men nam syn schietgheweer,
men waeghde self syn lyf, nu velt men anderen neer
vanuyt de hoghe locht, ach, oorlogh is nooyt fraay,
nogh dat men twist of kyft, of felle tweedracht saay.

Ick droomde op een keer, ick sagh het volck ontwaect,
en sagh een vredigh volck, dat niet van strydvier blaect;
Het sweerde d'oorlogh af, het wou van krygh niet weten,
maer toen ick waeckend werd; vond ik het al gheseten
rond 't smookend kryghersvier, men smeedde stael en yser:
En siddien bid ick Godt, ay, maeck de menschen wyser!

Als 't bietentijd is rondom Groenendijk.

UIT ONZE PROVINCIE

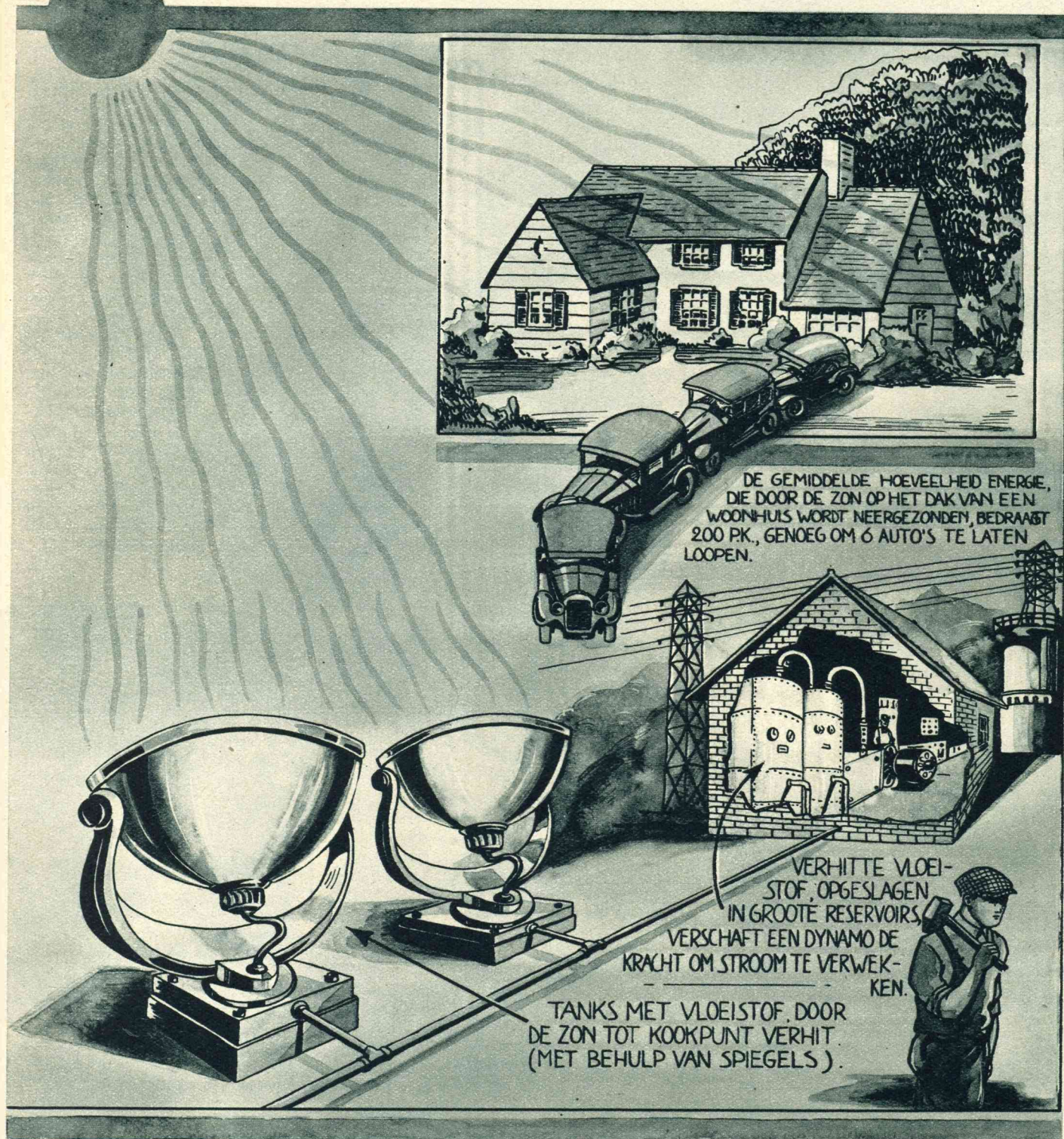

Schaftuurtje.

Praathoeke in Nieuw-Namen.

LAAT DE ZON HET VERK DOEN!

kon bewaren voor den kwaden dag! Nemen we 'n gewoon huis, met afmetingen van 9 bij 15 meter; dan valt er op het dak een hoeveelheid zonnestralen, die gelijk staat met 220 paardekrachten — ruw geschat de kracht van zes normale auto's. Waarom koopt de bewoner dan nog kolen, gas en electriciteit?

Even interessant zijn de proeven, om bepaalde stoffen met zonlicht te vervaardigen. We hebben al gesproken over rubber. Dit heeft dr. Chesney kunnen vervaardigen op betrekkelijk gemakkelijke manier, die echter nog te duur komt, om reeds industriële waarde te bezitten.

Er is aan die zonneschijnscheikunde (waarop we hier natuurlijk niet verder zullen ingaan) niets geheimzinnigs. Ieder, die een foto-toestel bezit en wel eens een kiekje genomen heeft, beoefende met succes de zonneschijn-chemie. Hij heeft namelijk gebroken zonnestralen laten inwerken op de gevoelige schicht van zijn plaat of film, waardoor het ééne zilverzout in het andere veranderd werd, zoodat een fotografisch negatief verkregen werd.

Op dergelijke manier maakte dr. Chesney van andere stoffen, die gemakkelijker te verkrijgen zijn, rubber. En nog andere stoffen zijn zoo vervaardigd. Natuurlijk alleen nog maar in laboratoria. Maar zoo zijn alle groote ontdekkingen begonnen, die zich later tot praktische proporties hebben uitgebreid. De dag zal komen, dat de groote woestijnen der wereld met haar brandenden zonneschijn bezaaid worden met fabrieken, die de zon gebruiken als kracht, om de wielen aan 't draaien te brengen, en om van een stof, die voorhanden ligt, een andere, noodige

De dagen komen, dat een auto zal rijden op rubber banden, die van zonlicht gemaakt zijn. En diezelfde auto zal wellicht gedreven worden door een zonnemotor, die zijn kracht ontleent aan de warmtestralen der zon.

Hoe verbazingwekkend die beweringen ook mogen klinken, ze worden gerechtigd door een reeks proeven, vorig jaar genomen door dr. J. W. D. Chesney te Maywood, Illinois. Dr. Chesney werkt al vele jaren met zonlicht, en heeft al op menig procédé voorloopig patent genomen.

Hij is er bijvoorbeeld in geslaagd, rubber, chloroform en andere stoffen te vervaardigen met behulp van zonlicht. En ook aan den zonne-motor heeft hij zijn aandacht gewijd.

De geleerden hebben al jaren beseft, dat er iedere minuut miljoenen waarde verloren gaan, door het ongebruikt laten van de zonnestralen, die de aarde raken. Een zonne-motor, die maar 10 % praktisch resultaat gaf, zou al meer kracht ontwikkelen, dan nu de Vereenigde Staten aan kolen, olie en water ontleenen.

Klinkt dit wat heel sterk? Dan bedenke men even, dat dr. Chesney met een zonnespiegel in

enkele seconden een metalen plaat kon doorboren!

De grootste moeilijkheid, die het aanwenden der zonne-energie in den weg staat, is het gemis van een voldoende opslag-gelegenheid, waar men die energie kan opsparen, om later te gebruiken. Maar die moeilijkheid is volstrekt niet onoverkomelijk. Dr. Chesney stelt 'n systeem voor, waarin sommige vloeistoffen met hoog kookpunt door de zon worden verhit, waarna die heete vloeistof in tanks, een soort kolossale thermos-flesschen, wordt opgeslagen. De verzamelde hitte kan dan water veranderen in stoom, waardoor dynamo's worden gedreven. Er zijn echter nog andere manieren mogelijk. Te Chicago heeft een andere onderzoeker met zonlicht een 6-volt-batterij weten te laden.

De wereld wacht op zulke krachtbronnen. In betrekkelijk korten tijd immers zullen de wereldvoorraden aan kolen en olie uitgeput zijn! Als men dit in aanmerking neemt, is het te verwonderen, dat de onderzoekingen der geleerden zich niet veel meer hebben gewend naar dit veld — dat toch zoo voor de hand ligt.

Er valt zonneschijn op het dak van iedere woning. Veronderstel eens, dat men dien zonneschijn

stof te vervaardigen.

Wij zullen zelfs in de toekomst inwendige zonnebaden kunnen nemen. De hygiënische waarde van zonnebaden ligt hierin: de ultra-violette stralen der zon veranderen het ergosterol van de huid in vitamine D; die wordt in den bloedsomloop opgenomen en brengt het benutten van bepaalde mineralen mee. De staf van dr. Chesney nu heeft getracht, ergosterol in vitamine D te veranderen met behulp van geconcentreerd zonlicht.

Al die proeven zijn gelukt — maar nog niet in voldoende sterkte, om tot een handelsmogelijkheid te brengen. Maar er worden verbeteringen aangebracht, en de dag zal komen, dat wij het effect van zonnebaden kunnen bereiken, door geconcentreerde vitaminen aan ons diët toe te voegen.

We mogen dus verwachten, dat de zon eens een groot deel van ons werk zal doen. Maar op het oogenblik gaat haar energie nog voor een zeer groot deel verloren; in geld uitgedrukt: wij verkwisten op die manier iedere seconde een waarde van 1 miljard 140 miljoen gulden aan energie.

Er was eens een stad . . . Een hoekje, waarop gedeeltelijk de aanvang van ons artikel toepasselijk was.

DE SFEER IN ZEELANDS HOOFDSTAD

Er was eens een stad, en het gebeurde op een goeien dag dat er in de voornaamste straat van die stad een man met een groentenwagen reed, en er van den anderen kant een man met een fruitkar aankwam. De beide mannen begroetten elkaar vriendelijk, lieten hun wagens staan, en begonnen op het trottoir een gesprek.

Een kolenwagen, die aan kwam rijden, kon niet passeeren, stopte, en de bestuurder begon, omdat ie toch moest wachten, een praatje met den kruidenier, die voor zijn deur stond. Van den anderen kant was een melkwagen gearriveerd, die óók niet door kon, en daarachter een scharenslijper, gevolgd door een juffrouw met een kindwagen. Ten slotte stonden er nog twee bestelauto's, een verhuishuiswagen, een boerenkar met kool, een Vlissingse ellewagen en 27 fietsers.

En iedereen wachtte vriendelijk tot de eigenaars

van eerstgenoemden groentenwagen en fruitkar hun gesprek zouden hebben beëindigd, en het verkeer weer zijn normaal verloop zou kunnen nemen. Ware er niet een auto gearriveerd met een driftig Hollander achter het stuurrad, die van de Zeeuwsche gemoedelijkheid niets begreep, en spoedig tot object werd gemaakt van den spotlust van het publiek, dat voor den drommel nog niet eens het genoegen werd gegund, al koutende het verkeer te versperren, dan had dit tooneeltje zich zeer vreedzaam opgelost. Nu kwam er een even gemoedelijke agent bij te pas, die het verwarde zaakje met zachten dwang uit elkaar dreef.

De Zeeuw in 't algemeen, en de Middelburger in het bijzonder, heeft geen haast.

De Middelburger heeft een eigen manier van zich langs de straat te bewegen.

De rustige sfeer op het Middelburgsche marktplein.

Deze gebouwen zijn het tweede opvallende in Middelburg.

Het is niet, dat er verschillende gevels zijn, die een bijzondere waarde bezitten, en daarom het bekijken waard zijn, neen, het heele stadsbeeld vertoont een merkwaardige harmonie, die zeer prettig aandoet. Zelfs daar, waar een felle brand eenige jaren geleden verwoestend rond zich greep, van welke vernieling thans de sporen

nog in ruime mate aanwezig zijn, stoort dit niet zo erg, als kon worden gevreesd.

Middelburg is een eenheid, ondanks de enkele moderne gevels, die vanzelfsprekend min of meer de plaats van oude gaan innemen.

Het derde dat opvalt in het Middelburgsche stadsbeeld is de vreemdeling. Niet alleen de buitenlander, maar ook de niet-Zeeuw is er dadelijk kenbaar. De Middelburger heeft een bepaalde typische wijze van zich langs de straat te

Met eenige fantasie kan men zich gemakkelijk verbeelden, dat de vele trotse, oude gebouwen misprijzend neerzien op een ieder, die de rust van het stadsbeeld verstoren wil.

statig zwart gekleede oude dames, de ontelbare spionnetjes, die zich van huis tot huis uitstrekken, de bruggen, die bijna altijd open zijn, de ontelbare gevelsteenen, en wat niet meer?

Genoeg, wat Middelburg voor de Middelburgers betekent, hoeft niet nader uiteengezet. Voor de overige Zeeuwen is het een prettige stad, die men graag bezoekt en die nooit nalaat bekoring uit te oefenen, of men dan half dan wel geheel vreemdeling is.

De intimiteit van de Lange Delft.

Een Middelburgsch verkeersmoment, dat in goede banen wordt geleid.

bewegen, kalm en waardig, en schijnbaar weinig geïnteresseerd voor wat hem toch op straat heeft gebracht. De meeste mensen wekken den schijn, zuiver voor hun genoegen wat te wandelen. Dan de echte vreemdeling, de man met de plusfours, die zich geagiteerd door de straten beweegt, bang iets te kort te komen in den weinigen tijd, die voor dit bezoek is gereserveerd, en meegesleurd door een nerveuzen gids, straat in, straat uit.

Zij, de vreemdelingen, verdringen zich kinderlijk begeerig voor de vele winkels en rond de kramen, waar het oud-koper zóó overvloedig is uitgestald, dat we wel moeten aannemen, dat onze voorvaderen allen onmetelijke berggruimten bezaten, waarin de verzamelde koperschatten met verzienenden toekomstblik voor het in onze eeuw zich zoo uitbreidende vreemdelingenbezoek werden opgestapeld In ieder geval: het is er, en het stempel der echtheid schijnt niet nodig, men is tevreden met het besef, dat het uit Holland komt.

Hiermee is iets van Middelburg gezegd. We zouden thans nog de ontelbare kleinere eigenaardigheden kunnen noemen, die aan het stadsbeeld een eigen karakter geven, de vele passagierende, altijd in

De meeste mensen wekken den schijn, enkel voor hun genoegen wat te wandelen.

Waar de Chrysanten bloeien

In het land van de Rijzende Zon was eens een man, aldus verhaalt ons een fabel, die een vreeselijke misdaad had bedreven. Hij werd gegrepen en voor de rechters gebracht, maar ontkende zijn schuld — koel en onbewogen. Er waren geen bewijzen tegen hem — er was niets anders dan de stem van de ziel, die hem als den dader aanwees. De rechters brachten hem in een cel en lieten hem alleen in het nauwe, hoge vertrek met de kale muren en het kleine, betraliede venster, dat den gevangene uitzicht bood op een stukje van de grauwe herfstluchten. Neen, niet alleen: de rechters gaven hem in zijn koude cel de Bloem. Een chrysanthemum in een eenvoudige vaas.

De gevangene lachte schamper, want hij was hard, wreed — meedogenloos. De Bloem zei hem niets — kon hem niets zeggen. Zijn rechters waren dwazen!

Maar de Bloem stoorde zich niet aan den koelen haat en minachting, welke haar toestroomden uit de starende, grijze oogen. Het deerde haar niet, dat de man niet naar haar luisteren wilde. Zij

deed haar plicht — volbracht haar roeping. Zij spreidde haar schoonheid uit en sprak tot den man van de oneindige goedheid — van de grootsche pracht der Natuur, die haar geschapen had. Zij toonde hem de hooge waarde van het Leven voor alles wat leven heeft...

Drie dagen lang sprak de Bloem tot den man.

de uit tientallen draden bestaande bloemkroon. Ruig en schoon als de herfst.

In alle bloemenwinkels vindt men nu de chrysant en ieder koopt een paar takken, opdat de schoonheid van den herfst spreke in de huiskamer. En alweer is dan het product van het Westland een bekoring voor het oog.

Voor velen zal het een nieuwtje zijn, dat de chrysanten meerendeels uit het Westland komen. (Er werd dezer dagen weer een groote chrysanthemum-tentoonstelling geopend.) Het Westland is niet alleen het land van de druiven en de tomaten — de spinazie en de peentjes; de fruittuin van Europa is in de laatste jaren ook het land van de bloemen geworden. Wat vroeger voor den tuinder een liefhebberij was, is thans een gewichtig onderdeel van het bedrijf.

In vroeger jaren bestonden er in de streek slechts enkele kwekerijen, waar

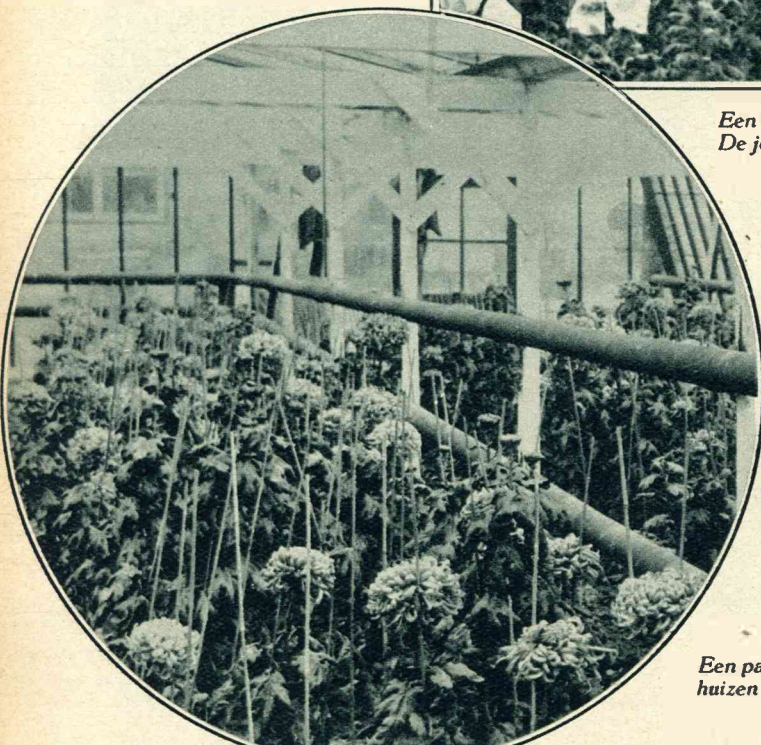
Een interessant overzicht van het werk op een chrysantentuin. De jonge planten worden uitgegraven om overgeplant te worden in de kassen, waar de bloei geforceerd moet worden. Op den voorgrond chrysanten in bloei op den kouden grond: de bloemen worden met zakjes tegen regen en andere schadelijke invloeden beschermd.

Toen vonden de rechters een misdadiger, die, gebroken door berouw, zijn schuld bekende.

De chrysanthemum spreekt tot ons van den herfst; zij is het symbool van het najaar. Stevig is haar stam — stevig als de eik, die wel in de gure winden het blad verliest, maar wiens stam trotsch weerstand biedt aan de stormen. Ruig is het blad van de chrysant — van een struische schoonheid

De kleinbloemige chrysanten komen van jaar tot jaar meer in trek.

Een partij bloeiende chrysanten in 'n gestookt warenhuis. (Warenhuizen noemt men de uitgebreide, als aaneengebouwde kassen).

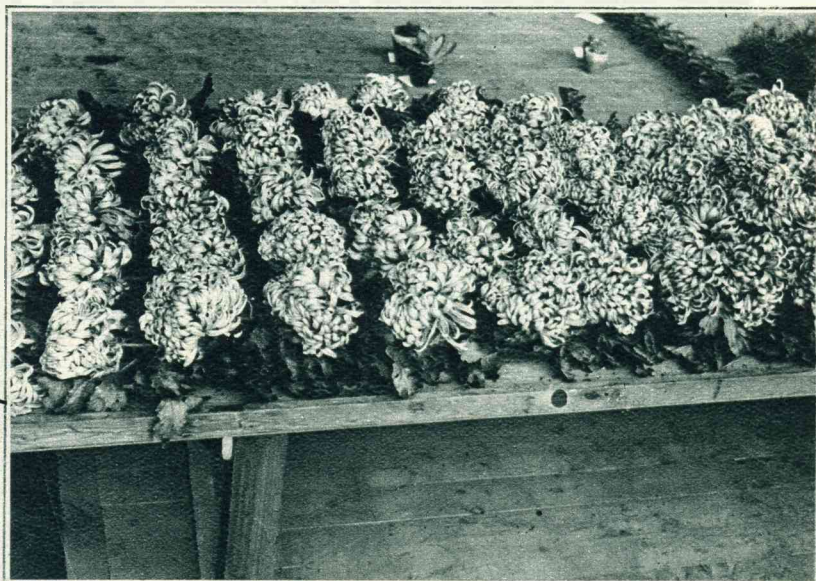
men zich specialiseerde in de anjer- of chrysanten-cultuur. Het bleek echter, dat de chrysant een uitnemende „wisselcultuur” was in warenhuizen, waarin seizoenen achtereen tomaten waren gekweekt. Op dezen „tomaten-moeden” grond gedijde de chrysant uitstekend. De chrysantencultuur bleek loonend te zijn en vooral toen ongeveer tien jaar geleden de eerste Westlandsche bloemenveiling haar poorten opende, kreeg de bloementeel als Westlandsch bedrijf een stevigen duw in de goede richting. De tuinder, wien het kweken in het bloed zit, ging zich meer en meer op de cultuur toeleggen, voornamelijk ook omdat hij daarin 'n loonend emplot vond voor zijn kostbare bedrijfsinstallatie gedurende de anders voor den tuinbouw vrijwel rentelooze wintermaanden.

Het bleef niet bij de chrysanten alleen; vrijwel alle bloemisterijproducten worden nu in de streek geteeld. Maar de chrysanten en de tulpenbloemen werden in de bloemen-cultuur wat de druiven en tomaten in den Westlandschen tuinbouw be tekenen. De chrysanten uit dit gewest hebben de reputatie de beste uit den lande te zijn.

Rond Kerstmis komen de eerste bloeiende tulpen in de étalage van den bloemenwinkel. Tien tegen één, dat deze uit het Westland afkomstig zijn! Deze bloemen zijn het resultaat van een maandenlange, kunstmatige behandeling der bollen. De kweker dwingt Moeder Natuur als 't ware tot hardloopen. De natuurlijke ontwikkelingsgang van bol tot bloem wordt in koelcel en verwarmde kas nauwkeurig nabootst en maanden vroegd. Dit „forceeren” der bloemen vergt moeite

Een kijkje op de veiling is nu de moeite waard; bij tientallen liggen daar de prachtige chrysanten op de veilingstafels uitgestald. Een zee van bloemen in

Zóó passeeren de bloemen op lange tafels de veilingklok.

Een overzicht op den aanvoer in het royale gebouw der Centrale Westlandsche Snijbloemenveiling te Honselersdijk.

Af en aan rijden iederen veilingmorgen de auto's, die in dezen tijd de duizenden chrysanten aanvoeren op de Centrale Westlandsche Snijbloemenveiling.

Westlands lachende bloei.

en zorg en kost veel geld. Vroeger, in den tijd toen de wereld nog niet door economische verdwazing bevangen was, werden deze kosten goedge maakt door een loonnenden export der bolbloemen en andere producten naar de omringende landen. De Duitschers, Franschen en Engelschen bewonderden de kweekkunst der Hollanders en betaalden graag veel geld voor onze bloemen. En zelfs nadat hoge tarieven den invoer heel moeilijk hadden gemaakt, hebben b.v. de Engelschen onze bolbloemen gekocht — ook al moesten zij (uitsluitend door het hoge tarief) 75 cent en meer voor een bosje tulpen betalen. Maar de kweker in het Westland kreeg voor dit bosje niet meer dan 14 à 15 cent — veel te weinig natuurlijk om zijn kosten te dekken.

Nu is de kweker aangewezen op den afzet in het binnenland. Gelukkig houdt ons volk van bloemen en koopt die graag, vooral in dezen tijd, nu zij tegen betrekkelijk lagen prijs verkrijgbaar zijn.

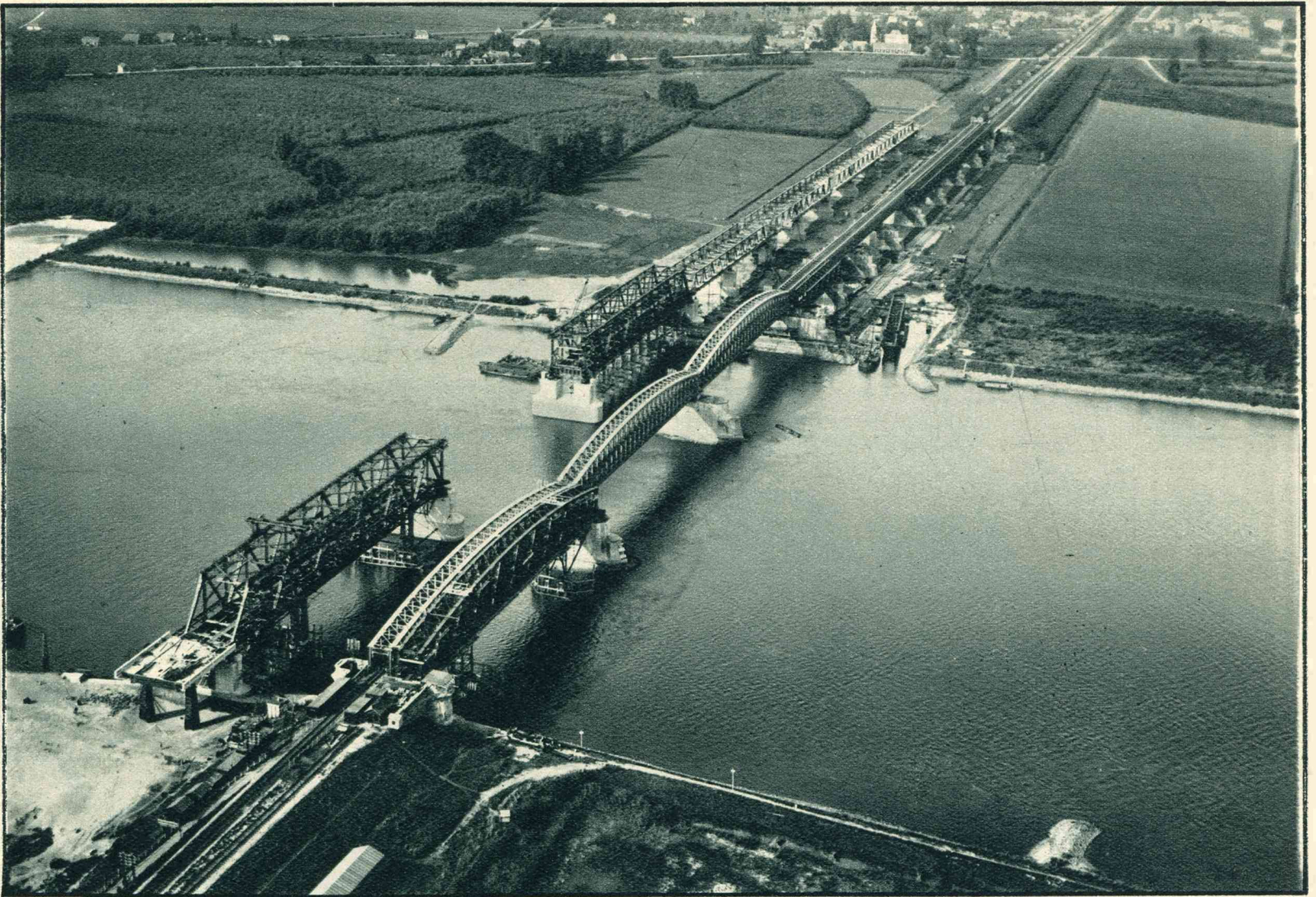
allerlei kleuren bekoort het oog.

Trots de huidige ongunstige tijdsomstandigheden gaat de Westlandsche bloementeel een goede toekomst tegemoet. In tien jaar tijds steeg de omzet van dertig duizend gulden tot bijna een miljoen; het aantal bloemenkwekers neemt gestadig toe.

Aan dit succes ligt in het geheel geen geheim ten grondslag.

Den mensch is het gevoel voor het schoone ingeboren. Bloemen zijn bij uitnemendheid de vertolksters van de schoonheid. Wij houden van bloemen, omdat wij houden van alles wat mooi en rein en edel is. Bloemen spreken tot ons in een taal, die weerklank vindt in onze ziel. Bloemen zegevieren altijd, omdat zij de schoonheid zijn, die het altoos zal winnen van wat laag en slecht en leelijk is.

A. HARTMAN.

Wat er gemaakt wordt in Zaltbommel.

Deze luchtfoto geeft een duidelijk overzicht van het groote werk, dat langzaam zijn voleinding nadert. Naast de bestaande spoorbrug wordt een tweede gebouwd (rechts), waarvan een overspanning boven het water gereed is; links ziet men de verkeersbrug in wording, waarvan een groot gedeelte gereed is. (Luchtfoto K.L.M.)

Een Nacht in San Ravallo

DOOR GRENVILLE

HAMMERTON

Vooruit dan maar," zei hij, en met vluggen tred ging hij naar den ingang van het paleis.

Het was een indrukwekkend, ja pronkerig gebouw, met vergulde koepels en overdadig beeldhouwwerk, gelijk het paste bij de waardigheid van den eersten burger van Alatonía. Een half-cirkeelvormige tuin, met veel zeldzame palmen, lag er voor; deze tuin werd van den weg afgesloten door een hoog verguld hek op steenen voet. Schildwachten te paard bewaakten den breeden toegang in 't midden; *vigilantes* slenterden heen en weer achter het hek. Er stond een bereden ordonnans, die een rijk getuigd paard vasthield; blijkens zijn oververhitten toestand had het dier snel voortgemoeten; damp sloeg op van zijn vochtige flanken; de lucht van warm leer prikkelde Orde's reukzenuwen.

Een schildwacht toonde neiging, den vreemde tegen te houden; maar Orde had een gebiedend voorkomen, dat sprak van gezag. Hij was keurig gekleed, en zijn heele houding en voorkomen waren die van een gentleman; en na een vluggen, scherp blik salueerde de schildwacht, en liet hem door.

Orde ging vlug voort over het middenpad van den voortuin, en liep de breede stoep op, die eindigde in een ruim bordes. De groote vleugeldeuren stonden open, en zonder bezwaar trad hij het paleis binnen — waar een bediende in livrei hem staande hield.

„Zijne Excellentie?" herhaalde hij Orde's vraag. „Maar senor, dat is onmogelijk, als ik geen orders heb."

„Ik heb dringende zaken; ik ben kapitein Orde, van de Arizona." De ernst van zijn houding overtuigde; de bediende liet hem in een kleine wachtkamer, mompelde, dat hij even vragen zou, en verdween.

Orde keek nieuwsgierig het vertrek rond. Dus dit was het tehuis van Dolores! Hij vormde zich een verkeerden indruk, gelijk men dat in de opwinding van een oogenblik pleegt te doen. Dit vertrek stond volkomen buiten het woongedeelte van het paleis, dus dat 't wel iets van een gevangenis had, zei nog niets over het geluk van Dolores. Maar in de oogen van Orde,

die daar ongeduldig heen en weer liep, was het een echte gevangenis — een stevige cel, die tot doel had, het meisje van zijn hart buiten een wereld van geluk te houden.

Hij had heel wat tijd om na te denken, vóór de bediende terugkwam, vergezeld van een mager jongmensch, in fatterige kleeven, klaarblijkelijk een beambte van niet zeer hoogen rang. Rustig vertelde hij den secretaris, dat hij gekomen was met een boodschap van het uiterste gewicht; dat hij zijne Excellentie vlug wenschte te spreken.

„Dat is natuurlijk onmogelijk. Zijne Excellentie is bezet; hij heeft dringende zaken."

„Ik heb geen bezwaar om te wachten; maar spreken móét ik hem." Hij sprak met voldoende nadruk, om indruk te maken op den ambtenaar, die naar den grond staarde, de wenkbrauwen samentrok en diepzinnig keek.

„Ik zal hier wachten, tot hij me ontvangen kan," zei Orde, in 't geheel niet meer denkend aan Grant, die buiten mocht wachten.

De secretaris ging heen, om met een hooger ambtenaar te spreken; Orde bleef wachten, tot er een andere deur openging, en er een gezicht naar binnen gluurde, dat hij kende en liefhad.

„Dolores, lieveling!" riep hij.

Waarschuwend legde zij een vinger op de lippen, een oogenblik sprankelden haar wondermooie oogen, er kwam een zwakke blos in haar wangen, die niet vaal waren, als de wangen van de meeste vrouwen uit het zuiden. Zij wenkte; en Orde snelde op haar toe. Zij greep zijn hand, en leidde hem over den drempel, een gang door, naar een ander vertrek, dat minder op een cel leek dan de wachtkamer. Aanstonds trok Orde haar in zijn armen en kuste haar — en daarna kuste hij haar nog eens. Na een niet zeer krachtige poging om te ontsnappen liet zij zich gaan, en bleef willig in zijn armen;

No. 3

maar nu waren de oogen, die hem aanzagen, niet vervuld met het licht van geluk; zij stonden somber, peinzend.

„Ze zeiden, dat je hier was,” fluisterde ze. „Wat een durf! Eric mio, je bent een dappere man. Maar het zal ons niet helpen. Onze droom is voorbij.” Het levendige latijnsche temperament kwam tot uiting in de snelheid, waarmee zij veranderde. Zij verslapte in zijn armen, en keerde het gezicht af van zijn gretige lippen.

„Het is toch niet waar, lieveling?” zei hij. „Ze willen je toch niet ten huwelijk geven aan dat... dien don Guzman? Het zal niet gebeuren... ik wil niet... mijn schat!” Zijn woorden schoten te kort, zooals het bij iederen man gebeurt, die liefheeft; want nu hij haar nabijheid voelde wist hij, wat het beteekenen moest, voorgoed van haar te worden gescheiden. Er kwam een zekere schrik over hem door de openbaring van de nog ongepeilde diepten zijner liefde. Niets op heel de wereld scheen iets te beteekenen, dan dit tengere meisje met haar wijdopen oogen, haar roode lippen en het ravenzwarte haar.

„Het is waar,” zei ze neerslachtig. „Ik moet mijn vader gehoorzamen — hij heeft me uitgelegd, hoe noodzakelijk het is. Dit is onze laatste ontmoeting, caro Eric; en — en — mijn hart breekt ervan! Maar mijn vader is zoo streng — hij is veranderd in al die jaren; ik ben bang voor hem.”

„Is je vrees grooter dan je liefde?” riep Orde bitter uit.

„Misschien is het zonde, maar... ik zal je altijd blijven liefhebben, Eric mio. Ik moet je liefhebben, zoolang mijn hart in mijn lichaam blijft.”

Het was zoet, dit te hooren; maar een enkel geestelijke liefde had voor Orde weinig verlokken. Hij was jong genoeg, en man genoeg, om naar het tastbare te verlangen. Schrale troost, de verzekering, dat hij er zich mee moest vergenoegen, een droombeeld aan het hart te drukken!

„Luister naar me, carissima, luister!” smeekte hij haar. „Liefde is sterker dan plicht. Ik ben niet bang voor je vader. Misschien zal hij over een poosje vergeven en berusten. Laten we zelf ons lot in handen nemen.”

Een oogenblik wankelde zij, half toegevend aan zijn aandrang. Toen schudde zij zeer ernstig het hoofd, met saamgeperste lippen.

„Neen, Eric! Ik moet niet alleen om mijn vader denken, maar ook om het land. Kijk me eens aan, hoe klein ik ben! Zou je zeggen, dat het lot van heel Alaytonia in mijn handen lag?”

Inwendig beschuldigde hij haar van overdreven eigenwaarde; die gedachte van een hoogen rang verblindde haar, meende hij, zooals de kaarsvlam de mot hypnotiseert.

„Wat heeft het lot van Alaytonia er mee te maken?” vroeg hij kortaf.

„Als ik mijn vader gehoorzaam, zal er vrede in het land zijn; als ik hem niet gehoorzaam, kan er... o, dan komt er burgeroorlog. Je hebt den oorlog meegemaakt, en je hebt er over gelezen. Als het in mijn macht ligt, zoo'n ramp af te wenden...”

„O ja — jawel, ik begrijp het. Maar ik kan het niet helpen — Alaytonia is mij nog geen knip van de vingers waard. Enfin, ik zal eens met je vader spreken. Hij zal minstens naar me moeten luisteren.”

Zij liet hem de hoop, maar in haar eigen hart wist zij, hoe nutteloos het allemaal zijn zou. En zij kende den president — hij was zoo koppig als de muilezels, die zijn vader vroeger gedreven had; een man, die verteerd werd door brandende eerbij — die er zich weinig of niets van aantrok, wat hij opzij schopte bij het beklimmen van de ladder van het succes. Het was niet waarschijnlijk, dat Esteban Rodriguez vrijwillig een zoo machtig wapen zou afstaan, als hem in de handen was gegeven in de gedaante van zijn bevalige dochter.

„En nu moet je gaan,” zei Dolores. „Vaarwel, mijn held! Vaarwel — voorgoed!”

Maar hij wou zich zoo niet laten wegsturen. Hij was een man, die nooit zoo hard vocht, als wanneer de toestand hem hopeloos scheen. Hij redeneerde, hij drong aan, hij smeekte, hij beschuldigde haar onredelijk van heerschezuchtige bedoelingen, zoodat de heldere tranen haar in de oogen sprongen en zware snikken haar schokten. Toen was hij aanstonds vol berouw, kuste de tranen weg, en vroeg vergiffenis voor zijn dwaze onhoffelijkheid. Zoo ging het verder, gelijk het bij het afscheid van alle gelieven gaat, of het beneden de poolster is of onder de zon van den evenaar. Maar ten slotte kon Orde toch niet anders dan gehoorzamen aan haar verzoek, en teruggaan naar het kale wachtkamertje, dat hem nu nog meer de voorhal scheen van onherstelbare ellende.

„Zijne Excellentie heeft bevel gegeven, dat u aanstonds verwijderd moet worden,” kwam de ambtenaar hem zeggen, „zoo noodig met geweld. Hij weigert, u een audiëntie toe te staan.” Uitnoodigend hield hij de deur open, en Orde kreeg uitzicht op een aantal bedienden in livrei, die in afwachting gereed stonden. Hij begon in te zien, dat alle kansen tegen hem waren. Zich verzetten zou nu 't toppunt van dwaasheid zijn; hij kon er niets door winnen, en veel verliezen. Op den achtergrond van zijn geest leefde toch nog de bedreiging van den president tegen 't post-contract — en Esteban Rodriguez, zoo meende de zeeman, was zeer goed in staat, die bedreiging met snelheid ten uitvoer te brengen.

Hij liep het paleis van den president uit met een loodzwaar hart in de borst, en in zijn stormachtige ziel het vaste besluit, zich aanstonds dronken te drinken, om althans eenige vergetelheid te zoeken.

Grant kwam naar hem toe, toen hij uit den voortuin naar buiten trad. Hij was naar de dokken geweest, maar had alles gesloten gevonden — een zeer buitengewoon geval — en dus had hij zijn boodschap niet kunnen behartigen. Er scheen hun niets anders over te blijven dan terug te keeren naar de Arizona, en daar te trachten, alles zoo snel mogelijk te vergeten.

„Eventjes wachten,” zei Grant, getroffen door de diepe neerslachtigheid van den man, van wien hij had leeren houden met de ernstige, krachtige genegenheid, die nu en dan tusschen mannen ontstaat, wanneer zij gemeenschappelijk groote gevaren getrotseerd hebben. „Als je naar 't schip teruggaat, zal je er niets vinden dan lastige herinneringen aan dat meisje. Het weer is je ook niet particulier gunstig, kapitein Orde — die gloeiende nachten brengen je hersens maar aan 't broeden.”

Orde schrok van die opmerking. Wanhopige gedachten en plannen waren hem inderdaad niet verre geweest.

„Wat moeten we dan?” vroeg hij.

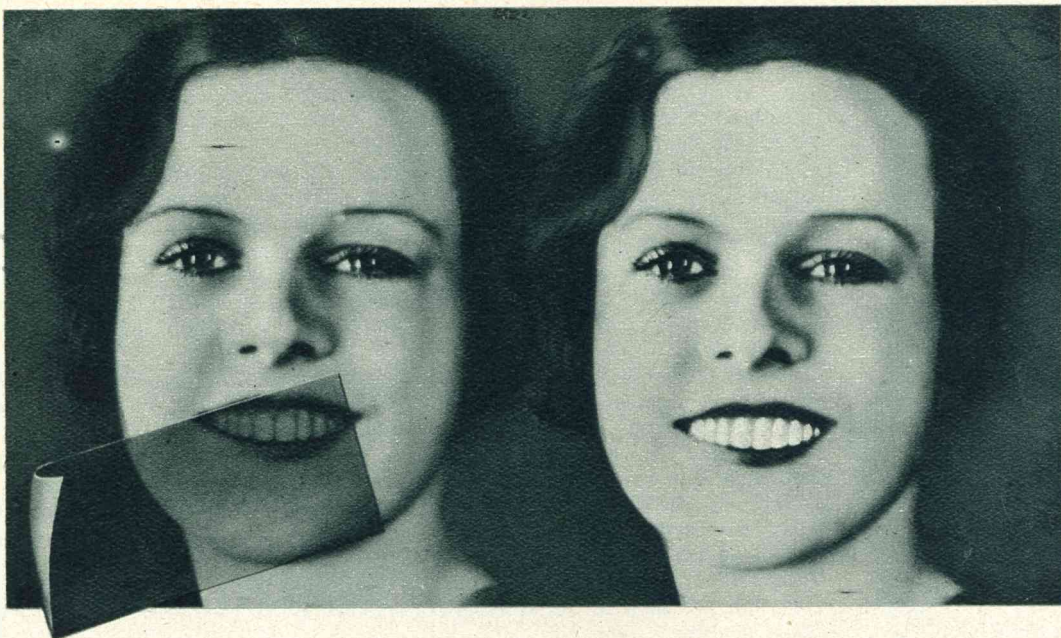
„Ik weet ergens een gelegenheidje, waar je een glaasje kunt krijgen, dat tegen 't beste van Schotland op kan. Niet zoo'n hol vol klatergoud, waar ze je water en patent-olie voorzetten, en 't dan weer goed probeeren te maken met schuine aardigheidjes en lawaaimuziek. Een kalm plakhoekje, met een kastelein, die een ziel heeft. Dezen kant.”

Een bliksemstraal sneed door den brocierigen hemel, toen zij zich omkeerden; er klonk 'n zacht, plechtig gerommel van donder; maar regen viel er niet. De atmosfeer werd hoe langer hoe drukkender, zoodat 't zweet hun onder 't loopen langs het gezicht liep.

Op reis door ons land.

Oud Zutphen met de St.-Walburgiskerk.

Beschadigt Uw tanden niet met scherpe tandpasta's.

Een nieuwe ontdekking beschermt beter het glazuur, maakt de tanden blinkend wit en verwijdt den tandslag op voortreffelijke wijze.

SOMMIGE tandpasta's verwijderen misschien den tandslag, maar dan loopt het glazuur kans beschadigd te worden. Andere pasta's zijn volkomen onschadelijk, maar zij verwijderen den tandslag niet afdoend. Maar Pepsodent verwijdt den tandslag en is bovendien absoluut onschadelijk.

Een nieuw reinigend en polijstend materiaal, eerst onlangs ontdekt, maakt Pepsodent geheel verschillend van andere tandpasta's. Het is tweemaal zoo zacht als de reinigende en polijstende materialen, die men gewoonlijk in tandpasta's aantreft. De samen-

stelling is uiterst fijn. Dank zij deze karakteristieke eigenschappen wordt het volgende bereikt:

- ... de tandslag wordt geheel verwijderd.
- ... de tanden worden blinkend wit.
- ... de tanden worden gereinigd en gepolijst op een voor het glazuur absoluut onschadelijke wijze.

Iedere tube Pepsodent bevat dit nieuwe materiaal. Koopt nog heden een tube. Pepsodent heeft een onschadelijke en zachte werking. Uw tanden zullen er veel beter gaan uitzien.

Verkrijgbaar in 2 maten
Grote tube
en Supertube
Vergelijk den inhoud.

De nieuwe hedendaagse Amerikaanse Tandpasta.

Agenten:
N.V. Rowntree
Handels Mij.
Heerengr. 209
Amsterdam

Gebroken door haar man's dood.

Vreeselijke vlagen van neerslachtigheid.
Nu vrolijkheid, slaap en eetlust teruggevonden.

Toen het verdriet haar trof, werd de gezondheid van deze vrouw geknakt. Alles wees er op, dat zij spoedig geestelijk en lichamelijk een wrak zou worden. Toch, in nog geen twee maanden, heeft zij haar gezondheid en energie weer terug gekregen. Hoe zij deze verandering teweegbracht, beschrijft zij hieronder zelf:

„Na den dood van mijn man, nu eenige maanden geleden, ging mijn gezondheid hard achteruit. Ik had vreeselijke vlagen van neerslachtigheid en het was me onmogelijk te eten of te slapen. Ook leed ik aan reumatiek. Toen besloot ik Kruschen Salts te proberen en nu heb ik de „kleine, dagelijksche dosis“ bijna twee maanden lang genomen. In dien tijd is mijn gezondheid flink vooruit gegaan en de reumatische pijnen zijn absoluut verdwenen. Ik ben nu veel vrolijker en eet en slaap ook beter.”

De meest voorkomende oorzaak van neerslachtigheid is hoofdzakelijk constipatie - een verzwegen klacht - omdat de lijder zich er zelden van bewust is. Maar dat beteekent een gestadige ophoping van lichaams-giften, die langzaam en zeker den geest versuffen, de energie smoren, de zenuwen ondermijnen en de algehele geestkracht doodden. Kruschen Salts nu maakt hardlijvigheid ten eenen male onmogelijk, Kruschen zorgt dat lever en nieren op natuurlijke wijze hun functie vervullen; zij verwijderen zacht - maar zeker - werkend, alle giftige afvalproducten en verzekeren zoo-

doende een zuiveren bloedsomloop. En daarom zult u, als u regelmatig Kruschen Salts gebruikt, nooit weten wat neerslachtigheid beteekent, en evenmin last hebben van „zenuwen“ of moedeloosheid.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.

Nu is het de meest geschikte tijd dit alles eens zelf te ondervinden - op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts proberen op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proef-flacon. U kunt deze gratis proef-flacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terug brengen bij den winkelier waar u haar kocht, en hij zal u uw f 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proef-flacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd.

Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakketten uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

TECHNISCH BRIEFONDERWIJS

voor:

- Waterbouwkunde
- Betonb. ... Wegbouw
- Werktuig. ... Scheepbouw
- Gastech. ... Verwarming
- Mach. ... Chauff. - Mont.
- Electrotechn. ... Koeltechniek
- Loodgieter. ... Radiotechniek
- Timmerman. ... Meubelmaker
- Schilder. ... Metselaar
- Wagenmaker. ... Schoenmaker
- Analist. ... Etaleur
- Boekhouden. ... Stenografie
- Handelscorresp. ... Nederlandsch
- Fransch - Duitsch - Engelsch

Geïllustreerde prospectus en proefles gratis.

ITMO
HILVERSUM

Opleiding N.O. akten en andere diploma's.

Gratis MONSTER VAN EEN MIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

De jeuk, veroorzaakt door ekzeem of andere huidaandoeningen, kunt ge in enkele seconden doen bedaren. De eerste druppels **D.D.D.** stillen direct het jeuken, dringen diep in de poriën door en doodden de ziektekiemen, die zich daar bevinden. Deze geneeskrachtige vloeistof wordt met succes aangewend bij alle aandoeningen der huid en hoofdhuid. Koop een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist, of vraag per briefkaart een gratis monster aan de **D.D.D. Company**, A'dam, Afd. 32 C-11

DDD GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Hoeveel wilt U aan Gewicht verliezen?

Begint nog heden een vermageringskuur met **Facil-Pastilles**. Volgt de gebruiksaanwijzing nauwkeurig op en bepaalt zelf, hoeveel U aan gewicht wilt verliezen.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

f 100.000 VOOR U?

21 November vangt de Staatsloterij aan met een hoofdprijs van f 100.000 en nog honderden andere prijzen. U kunt daaraan deelnemen met twee 1/20 van de Staatsloterij en bovendien nog 3 wettig geoorloofde loten zonder niefen. Dus 5 winkansen. Maandelijksche storting slechts f 2.50. Vraagt nog heden inlichtingen aan

SCHAFRAAD'S ADMINISTRATIEKANTOOR
Weerd 15, Leeuwarden - Tel. 5196 - Giro 51733
Wij garandeeren U een prijs!

BESTELBRIEF:

Ondergeteekende (Naam en voornaam)
Beroep Wonende
Straat No.
(*) verzoekt toezending van een **Combinatiecontract**. Het bedrag à f 2.50 plus f 0.50 voor zegel verzonden per
(*) verzoekt toezending van een uitvoerig prospectus.
(*) Doorhalen wat niet verlangd wordt. Handtekening:

Zal ik het U verraden?

Waarom ik mijn mooien teint te danken heb? Nu dan, het is geen geheim.

Vele mooie vrouwen gebruiken net als ik, dagelijks **Crème Mouson** en hebben daaraan hun mooie, matte teint te danken. Want **Crème Mouson** voedt en verjongt de huid, zij dringt bij voortdurend gebruik tot in de onderste lagen van het weefsel en geeft aan de huid die onvergetelijke bekoring, die één der hoofdfactoren van de schoonheid der vrouw is.

Probeer U heden nog **Crème Mouson**, hoe eerder U er mede begint, hoe eerder U de resultaten kunt bemerken.

Waar schoonheid overwint, heeft **Crème Mouson** geholpen.

CREME MOUSON

Als nacht- en reinigingsmiddel **COLD CREAM MOUSON**

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom**. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

„t Is griezelig; dat is het juiste woord — griezelig!” zei Grant zich het voorhoofd afvegend met het liefdeblijk van Maggie Sutherland.

Toen zij een smalle straat ingingen, met hooge muren, somber met de somberheid van armelijke straten in de nabijheid van aanzienlijke woningen, kwam er een man aanrennen, die tegen hen opbotste, terugdeinsde, en hen scherp aankeek bij het flauwe licht van een verre lantaarn. Hij scheen een inwoner der stad te zijn, een man met een vrij ongunstig voorkomen, zeer waarschijnlijk een straatdief, en de machinist, op echte Schottenmanier altijd voorzichtig, strekte een gespierde hand uit en greep den man bij zijn kraag.

„Ah — laat los!” siste de kerel. „Het woord is Esperanza!” Handig wrong hij zich vrij, en verdween in het donker.

„Dat lijkt me ook nogal vreemd,” zei de machinist. „Heb je dien klant gehoord? Esperanza, zei hij — hetzelfde woord, dat die kameraad van je noemde. Wat kan dat beteekenen?”

Door de zware lucht klonk er een roepende stem, waarop een schot volgde en een doordringende gil.

„Misschien was het wijzer, als we maar weer naar de schuit gingen,” zei Grant, „maar ’n mensch krijgt verschrikkelijken dorst van dit weer, en hier is de tent die ik bedoelde.”

Het vertrek, waar zij heen wilden, lag twee donkere trappen hoog; krachtige geuren van latijnsche kookkunst vielen aan op het reukorgaan van de twee mannen, terwijl zij opstegen.

Er was niemand, maar toen Grant in de handen klapte verscheen de *padrone*, voortsloffend in pantoffels zonder hakken. Het was ’n verschrompeld manneke, met ’n gezicht dat deed denken aan een dop van ’n oude noot; maar al zou hij op het eerste gezicht gearresteerd zijn, als hij zich in een Engelsche stad had vertoond, alleen al op grond van zijn gezicht, zijn heldere oogen tintelden schrander. Hij grinnikte bij den groet van Grant, gaf Orde een hand, toen Grant hen aan elkaar voorstelde, en verklaarde, dat het beste wat hij in huis had, ter beschikking van zijn gasten stond.

„Breng ons dan een druppeltje van ’t echte goedje, Juan; en drie glazen — maar groote.”

Juan bediende hen en kwam ook zelf aan het tafeltje zitten, dat zij hadden uitgekozen — voor het eenige raam, waarop de kamer zich beroemen kon. Beleefd sprak hij over ’t genoegen, dat hij er in vond gasten van zoo hoogen rang te mogen bedienen. Het bleek, dat hij zelf een zoon had, die de zee als arbeidsveld had gekozen; hij was nu juist officier geworden op de Rio Santo, het groote slagschip, dat de trots was van Alaytonia. Dit was de reden, waarom Juan’s hart warm klopte voor alle marineros, onverschillig van welke nationaliteit. Maar de Rio Santo — hadden zij het gehoord? — was niet gelukkig geweest. Zij had ernstige inwendige gebreken opgelopen gedurende een lange reis, en lag op ’t oogenblik gedokt in Victoria, vier honderd zeemijlen verder aan de kust.

„En dat schijnt onze voortreffelijke don Guzman do Sul uitstekend in zijn hoofd te hebben,” zei Juan, en hij maakte een veelzeggend handgebaar.

„Die whisky is lang de slechtste nog niet,” zei Grant. „Maar wat heeft don Guzman te maken met de gebreken aan de machine van de Rio Santo?”

Orde luisterde maar half. Verdiept in zijn mistroostigheid zat hij door het morsige venster te staren naar de donkere ramen van het hooge gebouw aan den overkant. De straat daar tusschenin was niets dan een zwarte kloof, zwart als zijn tobbede gedachten.

„Het is de beste whisky in San Ravallo, senior. Ze hebben in ’t paleis geen betere — nog niet eens dezelfde... en er zijn geen invoerrechten op betaald. Hahaha!” Juan grinnikte van genot. „Ik vertel u dat maar, dan waardeert u ’t aroma beter. En wat de Rio Santo betreft... ja, dat is een geheim; het diepste van alle geheimen!” Onrustig betastte hij zijn langen, hoekigen neus. „Maar onder mannen van eer... enfin, de zaken staan zoo: don Guzman wil graag zelf op den hoogen stoel zitten. Hij is hebbertig, dat heer — hebbertig! Een *ladrone* van de bovenste plank; maar met een gladde tong, een man die groote dingen belooft. Nog

een beetje whisky, senores?” Zachtjes tikte hij den verstrooiden Orde op de mouw. „Smaakt het u niet, kapitein?”

„O jawel, ’t is heel goed,” zei Orde. „Schenk nog maar eens in.” Hij had even een lichtschijnsel gezien in een der ramen aan den overkant, maar het was weer weg. Hij wachtte tot zijn glas weer gevuld was, en toen plechtstatig de toast werd uitgesproken, zette hij er even zijn lippen aan. Maar zijn gedachten waren nog vol rampzaligheid bezig met Dolores de onbereikbare. Als uit verre verte hoorde hij het drukke gebabbel van den kastelein. Voor hem was de avond vol herinneringen aan het meisje, dat hij liefhad, en dat hij had verloren, voorgoed.

„Ik ben maar een oude man en waarschijnlijk een ezel,” zei Juan, „maar zelfs een ezel kan er het zijne van denken. Don Guzman heeft zin in den stoel. Dat is zijn grootste eerzucht. Maar er is zoo moeilijk aan te komen! De vloot is trouw aan don Esteban, en de vloot is het sterke schild van het land. O ja, als de Rio Santo hier in de haven voor anker ligt, en haar kanonnen naar de stad richt, wie durft er dan maar te fluisteren over zijn eerzucht? Maar als de Rio Santo mankement heeft en vierhonderd mijl weg ligt, en niets beginnen kan, senior de machinist! Wat dan?”

Grant duwde zijn hoed terug van zijn glimmend voorhoofd en begon zacht te fluiten.

„Heb je dat gehoord, Orde?” vroeg hij.

„Wat is er? Dat oorlogsschip ligt op de helling in Victoria — zei hij dat niet?”

„Man, ze zitten hier geschiedenis te maken, en jij zit erbij te droomen!”

„t Is best mogelijk,” ging Juan voort, „dat ’t niet toevallig is, dat het oorlogsschip niet naar San Ravallo kon komen. ’t Is mogelijk — zoo kan zoo’n oude dwaas als ik er tenminste over denken — dat de rijke don Guzman iemand aan boord van de Rio Santo heeft omgekocht, om wat aan de machines te peuten. Hoor! Weer een schot. Er zijn er al heel wat gevallen vanavond. En er zullen er nog wel meer vallen, voor het weer licht wordt, of ik zou me sterk moeten vergissen.” Hij knikte diepzinnig. „Als ik u een raad mag geven, senores, weest dan erg voorzichtig, als u naar de pier terugwandelt. Ik zeg niets; ik waarschuw u alleen maar. Ik weet niets, maar ik beeld me wel eens wat in.”

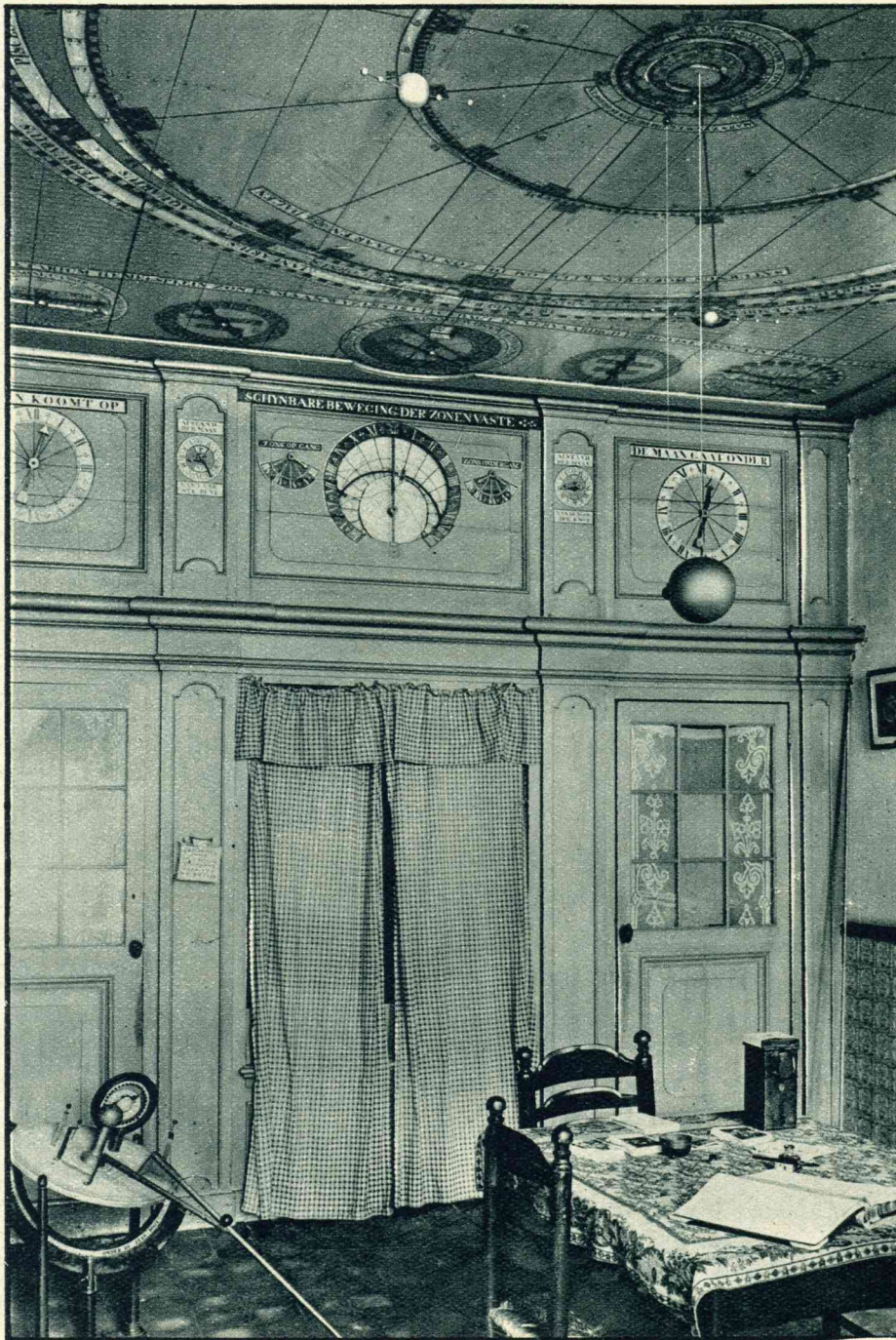
„Waarom praat je er zoo omheen?” riep Grant. „Spreek liever rechtuit. Er schijnt een soort relletje te broeien; dat kun je met je klompen wel voelen; wanneer zal ’t zijn?”

„Vannacht, senior; maar ’t wordt meer dan een relletje! Excellenties, weest gewaarschuwd. En als er moeilijkheden zouden komen, denk dan om één woord: Esperanza! Het is een wachtwoord.”

„Dan moesten we maar liever opstappen, Orde,” zei Grant, en hij duwde zijn stoel achteruit, om op te staan. „Revolutie is misschien heel aardig voor de revolutionairen, maar wij onschuldige zeelui kunnen er beter buiten blijven. Laten we maar opschieten.”

„Een oogenblikje,” zei Orde. „Ik vraag me af, wat don Guzman do Sul in die kamer aan den overkant moet.”

„Ah ja!” zei Juan, weer heftig met de hand wuivend. „Ja, die kamer daar, voortreffelijke senior, is ’t hoofdkwartier van don Guzman. Ik heb mijn oogen den kost gegeven. Ik heb daar vergaderingen gezien, en de ezels hebben er nooit aan gedacht, de luiken dicht te doen. Vanavond is Alonzo Bravesta er, zoals ik zie — dat spreekt boekdeelen. Denk maar niet, dat u den voortreffelijken don Guzman aan het hoofd van de revolutionairen zult zien. Dat is moderne tactiek, zeggen ze; de mannen, die het werk doen, geven de winst door aan anderen, die niets geriskeerd hebben!” (Wordt vervolgd.)

Op reis door ons land

Een van de bekendste plekjes van ons land, het planetarium van Eise Eisinga te Franeker. Deze Friesche sterrenkundige, die in 1744 te Dronrijp geboren werd, besteedde zeven jaar aan de inrichting van dit kunststuk, waarvan hij alles, behalve enkele raderen, zelf maakte. Het is een voorstelling van het zonnestelsel, voorzover het in dien tijd bekend was; aan den zolder van het planetarium bewegen de planeten zich volgens hun vaste tijden rondom de zon.

SCHOUWEN: HET KASTEEL

HET KASTEEL HAAMSTEDE

Vrouwenleven

Een modern groen fluweelen hoedje, waarvan de lijn zich geheel aanpast bij de „vliegende” lijn van het moderne kapsel.

Een nieuw cloche-model van taupé-vilt, met veerenfantasie aan den voorkant.

Sierlijk hoedje, samengesteld uit kleine veertjes in natuurlijke kleuren en gegarneerd met 'n strik van bruin fluweel.

De nieuwste Hoedjes

Het verkleinwoord is hier wel op z'n plaats, want hoe meer de winter nadert, hoe kleiner de hoeden schijnen te worden. En men verbaast zich telkens weer over de ontzaglijk groote verscheidenheid bij al die nieuwe modellen. Het goede daarvan is, dat er ook voor weinig geld reeds alleraardigste flatteuze dopjes zijn te verkrijgen. Daarom hoeven we echter nog niet te denken dat alle hoeden goedkoop zijn, omdat ze minder materiaal vragen dan de grootere modellen.

De nieuwste toques hebben 'n ovalen vorm. Er zijn zeer fraaie modellen van 'n doorgestikte wollen stof of van fluweel, terwijl 'n opwaarts genaaide strik of 'n vleugel er 'n zekere hoogte aan geven.

Ook zacht soepel vilt wordt gedrapeerd tot sierlijke nauwsluitende hoedjes, die men garneert met 'n eleganten strik van hetzelfde materiaal.

Kleine viltten hoedjes worden vaak gegarneerd met *gros grain* lint in verschillende kleuren; ook wel met slangenhuid, welke dan een deel van den omgeslagen rand bekleedt.

De fluweelen baret is, vooral voor jonge meisjes, nog steeds in de mode. Van geribd fluweel zijn er aardige ronde modelletjes, de zoogenaamde „bolero-hoedjes”, in het genre der Tyroler hoedjes — een rond bolletje en 'n kleine omgeslagen rand, welke aan den linkerkant hoog naar boven streeft als ondergrond voor 'n opwaarts piekenden vleugel.

Het spreekt wel vanzelf, dat het kapsel bij al deze kleine hoedjes, die zoo veel van het haar te zien geven, 'n groote rol speelt. Er zijn 'n paar nieuwe kapsels, waarbij het haar meer van het voorhoofd onbedekt laat dan tot dusver.

Er is ook 'n nieuw kapsel voor langer haar, met 'n breede platte ondulatie, waarvan één

golf voor het oor ligt en waarvan de uiteinden in breede krullen in den nek bijeengestoken zijn.

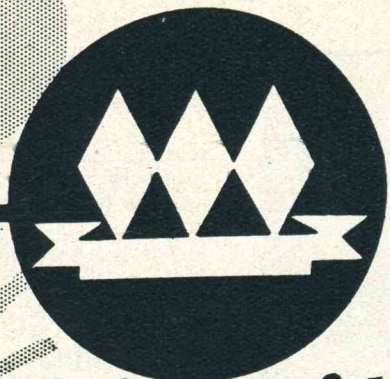
'n Ander nieuw kapsel accentueert nog meer de „vliegende” lijn. Het slechts even geonduleerde haar wordt geheel naar achteren gekamd, zoodat het voorhoofd en de ooren onbedekt blijven.

Het hierbij afgebeelde groen fluweelen hoedje, past zich bij die „vliegende” lijn van het kapsel geheel en al aan. Bij het kapsel is alle haar naar achteren gewerkt en bij het hoedje is alle garneering verlegd naar den achterkant.

Bizonder sierlijk is het hoedje van onze tweede afbeelding, een Parijsch model van Gaby Mono, die het „Reconciliation” doopte. Dit hoedje, samengesteld van kleine veertjes in natuurlijke kleuren is gegarneerd met een bruin fluweelen strik.

Gaby Mono ontwierp ook het kleine cloche-model, dat hierbij wordt afgebeeld.

Dit geheel nieuwe model van taupé-vilt, met een veerenfantasie aan den voorkant, een voorbeeld van de weinige eenigszins gerande hoeden, kreeg den ondeugenden naam: „Tournant dangereux” — „Gevaarlijke bocht.” PAULA DEROSE.

Een voorbehoedmiddel tegen verkoudheid

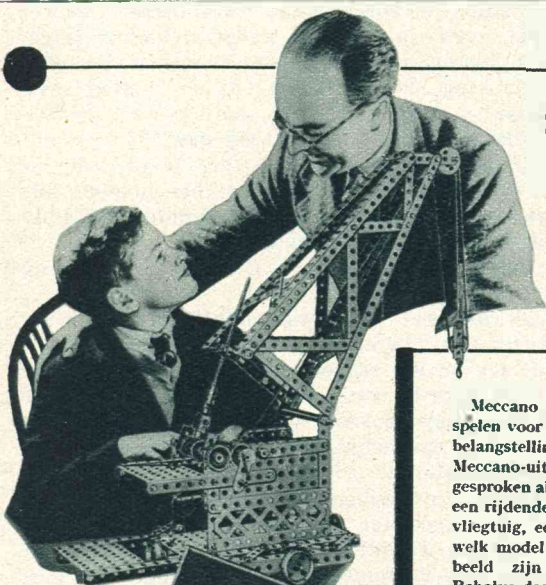
heeschheid en catarrh zijn de uit de fijnste natuurproducten vervaardigde Wybert-Tabletten, die zelfs door de gevoeligste maag verdragen kunnen worden. Door de beschermende, verzachtende en verfrischende werking zijn ze buitengewoon geschikt voor de dagelijksche keelverzorging, die toch eigenlijk even noodzakelijk is als de dagelijksche mondverzorging.

Wybert is alleen verkrijgbaar in de blauw-wit-zwarte doozen met het bekende „drieruiten“-merk. Vraagt uitdrukkelijk Wybert, want alleen Wybert-Tabletten bezitten Wybert-eigenschappen. En bovendien: ze smaken uitstekend!

Wybert-Tabletten zijn buitengewoon zuinig in 't gebruik. Een doos van 65 cent met ruim 300 Wybert-Tabletten is voldoende voor een heele maand, wanneer U elken dag 10 tot 12 Wybertjes neemt. En de kleinere doozen kosten slechts 45 en 25 cent. Dat is toch goedkoop!

WYBERT

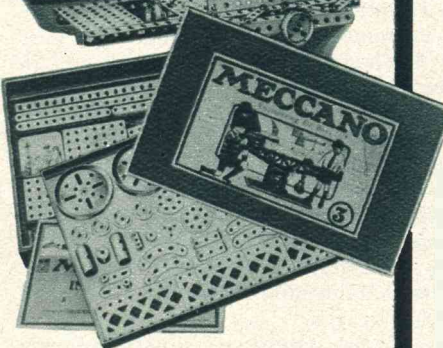
St. Nicolaas is Meccano-Tijd

Meccano is het meest boeiend van alle spelen voor jongens en het eenigste, waarin de belangstelling nooit ontbreekt. Met een Meccano-uitrusting kan Uw jongen praktisch gesproken alles bouwen, wat hij noodig heeft—een rijdende kraan, een auto, een tractor, een vliegtuig, een draaibank, een weefgetouw, of welk model ook van de honderden, die afgebeeld zijn in de Meccano-handleidingen. Behalve deze modellen kan elke flinke jongen talloze andere modellen van eigen vinding bouwen; uitvindingen doen met Meccano is werkelijk het grootste genot ter wereld. St. Nicolaas zal niet volmaakt zijn zonder Meccano.

Vraagt om dit gratis Boek, vandaag nog

Uw jongen moet dit prachtige nieuwe Meccano-boek hebben. Het is prachtig gedrukt en bevat afbeeldingen en bijzonderheden van de volledige serie Meccano-producten.

Ons depot voor engros zal Uw jongen een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van zijn vriendjes.

IN ELKEN GOEDEN
SPEELGOEDWINKEL VERKRIJGBAAR
VAN F. 0.75 TOT F. 2.45.00

MECCANO

Voor engros:

HAUSEMANN & HÖTTE (Afd. 35) Kromboomsloot 59 AMSTERDAM
MECCANO LIMITED LIVERPOOL ENGELAND

Een laxeermiddel

mag den darm niet schaden, doch moet zacht, aangenaam en daarbij toch prompt werken. Al deze voordeelen bieden de beproefde

Istizin - Tabletten.

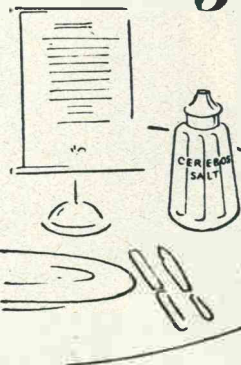
Bovendien houdt hun regelende werking dagenlang aan.

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

De belangrijkheid van het zout—

Aangename Smaak

De fijne lekkere smaak zoo karakteristiek bij „une bonne cuisine“ is grotendeels te wijten aan het oordeelkundig gebruik van zout. Het is zoo belangrijk en het kost zoo weinig. Uw keuken is een schrandere keus waard. Neem het beste dat bestaat: Het zuivere—witte—droogblijvende,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibelen zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstrooiers voor tafelgebruik.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Uw kind is gekwetst!

Maar, dat is snel verholpen, als U direct elastische Hansaplast bij de hand heeft. Men legt eenvoudig een stuk in de gewenschte grootte op de wond en drukt dit op de huid vast. Elastische Hansaplast ziet er altijd zindelijk uit, verschuift niet en kan zelfs eventueel een bad verdragen. Het antiseptische gaaskussentje beschermt de wond en werkt tegelijkertijd bloedstelpend.

Verkrijgbaar bij
apotheken en dro-
gisten, vanaf 15 cts.

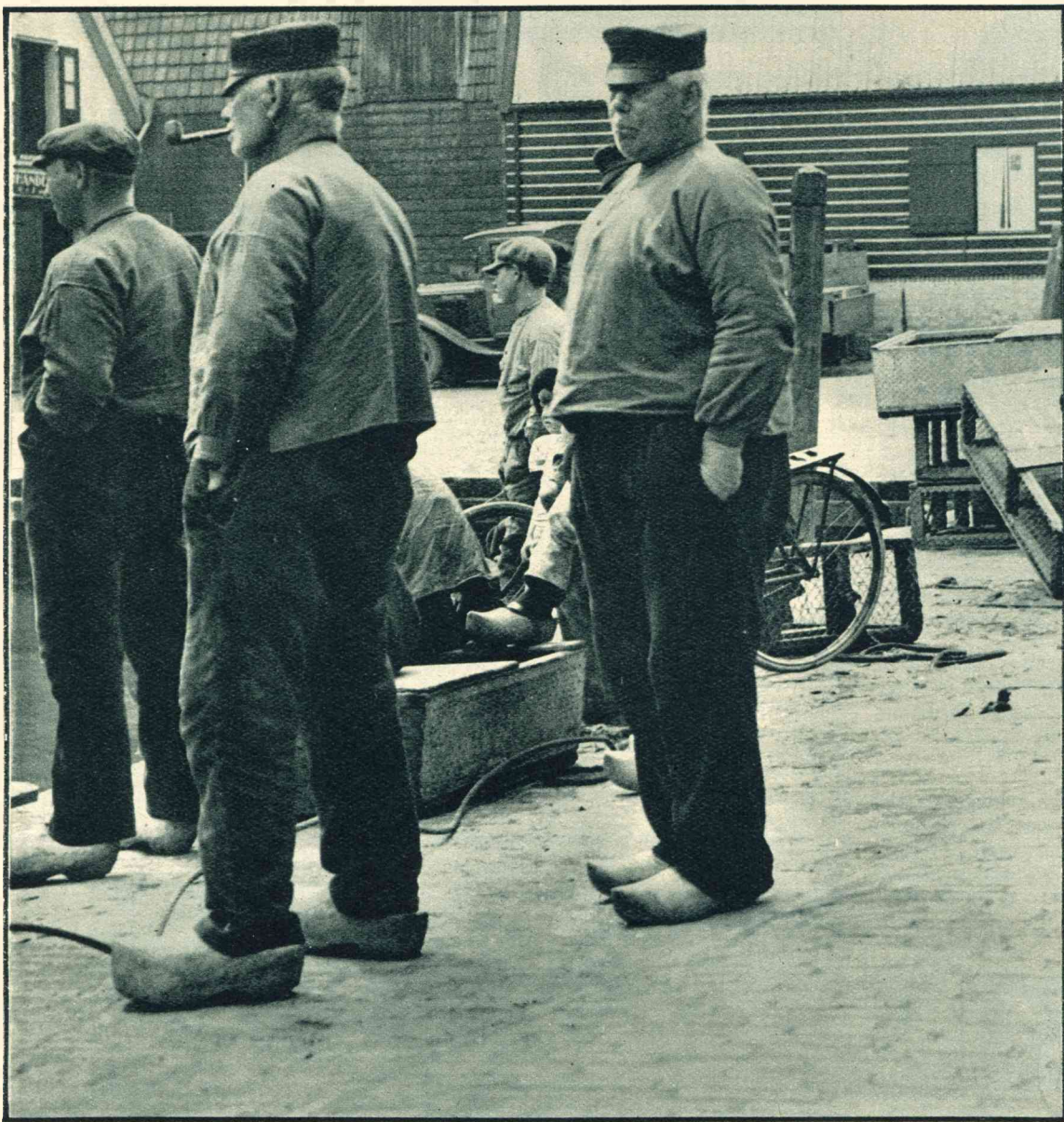
Pebeco Mij.
Amsterdam-C.

Het snelverband „Elastische Hansaplast“ is op elk lichaamsdeel plooi-loos aan te brengen en staat ook elke beweging toe, zonder dat het trekt of ergens in belemmert.

„Elastische Hansaplast“ behoort eigenlijk altijd bij de hand te zijn; in de huisapotheek, op de werkplaats, bij tochten en bij sport of spel.

Hansaplast elastisch

HET IDEALE SNELVERBAND

MENEER TOOTS UIT LONDEN

door
CALDER WILSON

John Holmwood, directeur der handelsmaatschappij, die zijn naam droeg, keek op van zijn groot bureau, toen zijn zoon het privé-kantoor binnenkwam.

„Zoo, ben jij 't?” zei hij. „Ga zitten.”

Hij was niet boos, alleen maar erg streng.

„Ik heb er genoeg van,” begon de vader. „Je voert al jaren niets uit — maar nu haal je streken uit met je kameraden, die in de kranten komen, en nu zal ik er een eind aan maken. Je komt hier als jongste klerk — je begint aan 't begin. Wees maar blij, dat je niet als loopjongen in een winkel hoeft te beginnen, zoals ik gedaan heb.”

George bleef zijn vader zwijgend aankijken.

„Weet u niet iets anders?” vroeg hij toen. „Kan ik niet ergens anders werken, zonder dat die bedienden, die me kennen, voortdurend op me loeren en zitten te grijnzen?”

„Nee. Je werkt hier — of je zoekt je eigen weg,” zei de vader vastberaden. Hij had zijn besluit, zijn vast besluit, uitgesproken — en hij was blij, dat 't er uit was. Want hij hield van zijn jongen met zijn heele eerlijke hart.

„Je kunt natuurlijk een weekje bedenktijd krijgen,” zei hij. „Ga een weekje weg, naar een rustig plekje, en dan kom je terug, om aan 't eerlijke werk te beginnen. Geld noodig?”

George stond op met een strakken mond, die toonde, dat hij niet voor niets de zoon was van den krachtigen Holmwood.

„Nee, dank u,” zei hij. „Ik zal me wel redden.”

„Neem maar iets, dan hoeft je niet te schrijven.”

„Ik zal heusch nergens om schrijven, vader. Tot over een week.”

Toen de deur dicht was achter den zoon, zat de vader te peinzen, en hij voelde zich niet zoo volkomen zeker meer van zijn zaak.

En George ging naar huis, om een sportpak aan te trekken en zijn oude fiets op te zoeken. Reisgeld kon er van de drie pond, die hij in zijn zak had, niet af.

Hij fietste weg door den zonneschijn, met een allesbehalve licht hart en een zekere spanning in zijn kaakspieren, die hem zeer op zijn vader deed lijken. Maar de lanen van Surrey sterkten hem met haar kalme schoonheid, hij begon zich prettig te voelen, en toen hij afstapte voor een herbergje in het dorp Oak Green, toen leek het dreigende kantoor hem werelddeelen ver weg, en genoot hij van het „mooie plaatje”, dat hier dorpsplein heette — een groote eik in 't midden met een bank er omheen, en in 't rond jongere boomen, en aan weerszijden de dorpsstraat, die aan de ééne zijde uitliep op een oude steenen brug, aan den anderen kant naar een heuvel.

Zelfs de winkels hadden iets dichterlijks. Een kruidenierswinkelje, waar de naam „Toots” boven stond, had een bloembedje onder 't raam, waarachter een keurige verzameling blikjes gestapeld stond. Men kon zich eenvoudig geen aantrekkelijker winkelje voorstellen, vond George.

Maar dat kwam wellicht gedeeltelijk door de winkelierster. Zij was jong en slank en blond, en op 't moment, dat George Holmwood haar winkel bewonderde, stond zij te worstelen met een zonne-

Het publiek

(bij de uitdieping der haven van Spakenburg)

scherm. Met de armen hoog gestrekt stond zij te duwen met een stok-met-haak, maar er scheen iets aan te haperen, het lukte niet.

„Kan ik misschien helpen?” hoorde toen het meisje een prettige stem achter zich.

Mary Ricksby schrok, zeer correct, en gaf den jongen man toen een correct glimlachje.

„Als u zoo goed wilt zijn — ik heb geen hulp vandaag,” zei ze.

En in een oogenblik was het weerspannige scherm naar zijn nachtelijk verblijf gedreven.

Zij dankte hem en nam den stok weer van hem over. Maar George Holmwood maakte geen aanstalten om te vertrekken. Hij keek rond, en Mary wachtte beleefd tot hij zich reisvaardig zou toonen.

„Zou ik hier niet ergens kunnen logeeren?” vroeg hij. „Ik ben nogal moe.”

Mary staarde een beetje onnoozel.

„Ja eh... hier vlak over is de Roode Draak.”

„Mag ik dan nog even terugkomen, als ik er mijn fiets heengebracht heb? Om wat te koopen en zoo. Ik ken hier niemand, ziet u.”

Zij verstrakte onmiddellijk.

„O, ik heb 't erg druk,” zei ze.

„Dan kan ik misschien helpen, met sluiten of zoo... Ik kom direct.”

„Ik kan onmogelijk...” Zoo begon Mary zeer correct, maar 't helpt niet, streng te doen tegen een knappen, jongen man, die al buiten gehoor is, en glimlachend omkijkt.

Mary ging dus den winkel weer binnen, en ze bloosde een beetje. Enkele minuten later kwam Holmwood terug, glimlachend en opgewekt.

„Zoo... gebruikt u me nu maar een uurtje als knechtje,” zei hij. „Bent u hier heelemaal alleen?”

„O neen, vader is boven, maar hij is niet in orde. En we hadden een bediende, maar die is vanmorgen weggegaan. Hij kon in Hopham een betere betrekking krijgen.”

„Zoo zoo, dus nu moet u alles doen, hè? Wat ik zeggen wou — mijn naam is Holmwood. Aange-naam, juffrouw Toots.”

„Aangenaam, maar ik heet geen Toots, gelukkig. Vader is alleen maar filiaalhouder. Meneer Toots woont in Londen. Vader is hier al jaren, maar 't gaat niets goed, sinds hij ziek is. Brender, bij de brug, doet alles om ons de klanten af te nemen.”

„Afschuwelijk! Wat doet hij dan?”

„O, als je een half pond thee koopt krijg je een ons toe, en zoo. En de menschen snappen hier niet, dat ze dan eenvoudig een mindere kwaliteit krijgen, en alles toch zelf betalen.”

„Idioten!” riep George. „En kunt u niets terug doen?”

„Ik zou niet weten wat, ik heb geen recht... Meneer Toots komt af en toe de boeken nakijken. Wat zou hij wel zeggen, als ik...”

Mary Ricksby vergat, dat zij dien jongen man eigenlijk heelemaal niet kende. Zij was zoo vol van haar zorg, dat 't haar goed deed, er eens over te kunnen praten.

Het was intusschen gaan schemeren, en de winkel moest gesloten worden. En het was George Holmwood, die met veel rumoerige geestdrift de luiken voor de ramen plaatste en sloot. Het ging vlot; alleen het laatste luik wou den bek niet in het slot laten springen, en terwijl George daaraan tobdde, hoorde hij iemand spreken tegen Mary, die op den drempel naar hem stond te kijken.

„Zoo, hebt u een nieuwen bediende, juffrouw Ricksby?” vroeg een stem, die schamper klonk.

„Nee, meneer Brender, een... een vriend, die me even helpt.”

„Da's nog prettiger,” zei Brender. „Diensten zonder betaling. Jullie meisjes weten er wel raad op, dat moet ik zeggen.”

„Dat moet u niet zeggen — als u tenminste verstandig bent,” sprak Holmwood vlak bij zijn oor.

En de dikke, bleke Brender draaide zich op zijn hakken om, en zag twee booze oogen vlak voor de zijne.

„'t Was maar een grapje, jongeman. Juffrouw Mary weet wel, dat ik 't niet kwaad bedoel.”

„Goed — als u dan maar beleefd blijft. Anders krijgt u last. Nog iets van Toots noodig, om uw voorraad aan te vullen?”

Brender was al aan 't wegloopen, en achterom kijkend smaalde hij: „Jullie kunnen beter bij Brender komen, om de gaatjes te vullen!” daarna liep hij aanmerkelijk vlugger.

Mary keek hem na met een bedenkelijk gezicht, en George keek naar Mary met een nog bedenkelijker gezicht.

„U moet hier een man hebben, juffrouw Mary,” zei hij. „Als ik u eens hielp, tot u een nieuwen bediende hebt... Goed? Ik heb een week den tijd.”

Mary Ricksby zweeg, keek toen op, en zag een paar heel prettige, lachende oogen. 't Kon wel iemand zijn, die vluchtte voor de justitie, of zoo iets, maar zijn oogen waren heusch aardig...

„Goed, als u wilt... Ik zal u betalen, wat de vorige bediende had — twee pond met den kost. Is dat goed?”

„Prachtig. Wijst u me dan maar meteen, waar alles staat, dan kan ik morgenochtend zóó voort.”

George had succes. Den eersten dag schreef Mary den drukken loop toe aan de nieuwsgierigheid der dorpelingen, den tweeden dag erkende ze, dat George talent had, den vierden dag was ze opgetogen.

„U bent gewoon geboren om in een winkel te staan,” zei ze bij de avondboterham; en toen werd het lachende gezicht tegenover haar opeens ernstig.

Nog maar enkele dagen geleden was zijn heele gemoed in opstand gekomen tegen het idee van zijn vader, dat hij zijn weg door de wereld zou zoeken door middel van den handel. Hij had gewalgd van een bureau-stoel, onder de gunstigste omstandigheden; en nu was hij trotsch op het idee, dat hij een geboren kruideniersbediende was.

„Hebt u al een nieuwen bediende in zicht, juffrouw Mary?” vroeg hij.

Mary bloosde. „Ik geloof niet, dat we al iemand...” zei ze een beetje slap.

„Prachtig! Zouden uw vader en u goedvinden, dat ik bleef... voorloopig?”

„Vader zal 't heel prettig vinden. Hij mag u graag. En meneer Toots laat alles aan ons over — behalve als hij hier is.”

„En eh... vindt u 't misschien ook prettig?”

Hij boog zich bij die vraag over de tafel heen, en Mary bloosde vurig, en trok zich terug uit den kring van het lamplicht.

„O ja, zeker; u bent altijd erg vriendelijk en behulpzaam...”

„Mooi,” antwoordde hij. „Dan gaan we eerst eens iets bedenken, om dien Brender in 'n hoek te slaan. Ik heb gewoon geen rust, voor dat gebeurd is.”

De twee jonge hoofden bleven toen lang gebogen over vellen papier, en cijfers werden besproken...

„Dat durft u toch niet, meneer Holmwood?” zei Mary op 't einde. En George antwoordde: „Waarom niet? Wat hebben we aan voorraad, die in den kelder blijft staan?”

Dien avond had George het druk. Eerst schreef hij aan zijn vader — zonder adres op te geven — dat hij werk gevonden had en voorloopig niet in stad kwam, en geen geld noodig had; toen ging hij praten met een oude vrouw, die in een huisje aan den overkant woonde.

Den volgenden morgen staarde Oak Green naar een reusachtigen pijl, die dwars over de straat naar de étalage van Toots wees. De dorpelingen schenen het elkaar te vertellen — iedereen kwam tenminste kijken — ook naar de étalage, die op eigenaardige wijze afweek van het gewone type. Geen keurige stapeltjes blikjes en fleschjes meer, geen vakjes koffieboonen en rijst — maar drie ruwe pakkisten, klaarblijkelijk haastig open-gewrongen, waaruit watervallen van blikjes met kleurige etiketten neerstroomden; een chaos, met een groote kaart er boven, waarop stond:

*Geen tijd om ze netjes op te stapelen!
Ze worden ons uit de handen gegrist!
Maak dat u ook uw portie krijgt!*

En George stond op den drempel, om de kijksters aan te moedigen tot binnentreden.

„Toe, juffrouw Miggs, neemt u 'n paar blikjes zalm mee. U krijgt ze nooit meer voor vier pennietjes.”

„Vier pennies? Maar m'n man heeft liever rooie!”

„O — ja, die hebben we hier niet. Geen vraag

meer naar. Niet goed voor de kinderen, zeggen de dokters. Maar misschien hebben ze bij Brender nog wat. We verkoopen hier alleen 't allernieuwste.”

Juffrouw Miggs nam dan maar een paar blikjes, en toen ze binnen was, óók nog wat anders... en toen de dag om was, waren twee pakkisten leeg en moest Mary met haar bediende hard aan 't werk, om den winkelvoorraad opnieuw te schikken.

En weer kwam de dikke bleke Brender, maar nu grinnikte hij niet meer.

„Wat is dat voor 'n spelletje hier?” vroeg hij. „Spelletje?” zei George. „We verkoopen!”

„Kunst om te verkoopen — onder den prijs!” tierde Brender. „Om een eerlijk mensch dood te concurreren...”

„Wie is er begonnen met onder den prijs te verkoopen?” viel Mary uit. „Hoe hebt u gedaan met de thee? En met de huishoudzeep? En...”

„Wordt u nu al bang?” zei George. „Dan moet u over een week eens komen! We hebben kapitaal achter ons, meneer Brender! We krijgen altijd 't nieuwste en 't mooiste... en goedkoop, doordat we bij massa's inslaan! U hebt 't zelf uitgelokt.”

„Grootspraak!” spotte Brender. „We zullen eens zien. Gewoon geen respect voor 'n eerlijk mensch, die hier al twintig jaar zit...”

„Eerlijk mensch?” vroeg George. „Waar?”

Hij zei het heel kalm, maar hij voelde hoe ijdel zijn bluf was. Wat kon hij, met een wekelijksch inkomen van twee pond, doen, om Mary en haar vader uit het verval op te heffen? Brender had al laten zien, dat hij er wat voor over had — maanden verlies desnoods — om zijn concurrent in den grond te boren.

George glimlachte nog, maar zijn hersens vroegen hem pijnlijk, wat hij beginnen wou om zijn grootspraak waar te maken. Voor 't oogenblik echter werd hij afgeleid, want er kwamen vlugge voetstappen naar de winkeldeur, en George begon al te buigen en zei: „Waarmee kan ik u...”

Toen bleef hij in zijn woorden steken, want voor zich zag hij zijn vader, die lachend, en heelemaal niet verwonderd, naar Mary Ricksby stond te kijken.

„Zoo jongen, heb je een klant?” zei hij. „Help dien maar eerst...” en hij keek schuin naar Brender.

„Nee meneer, ik ben blij dat u komt — 't is geen klant. Ik had graag, dat u meneer Brender, die ook een winkel hier in 't dorp heeft...”

„Ja, ik weet er alles van,” zei de vader.

George zette groote oogen op, maar hield zich bij de zaak.

„Ik heb meneer Brender verteld, dat deze zaak de grootste onderneming van Londen achter zich heeft. Wilt u dat even bevestigen?”

„Met alle genoegen. Meneer Brender, van nu af aan staat Holmwood achter deze zaak... Ja, als u niet beleefd kunt blijven, moest u maar liever maken, dat u wekomt. Begrijpt u me?”

„Ja zeker, meneer Toots!” zei Brender spottend, en George keek verbaasd. „En mag ik vragen, wie u 't recht geeft om namens Holmwood te spreken?”

„Toevallig ben ik 't hoofd van die firma — en dat is mijn zoon, die u 't vuur al aardig aan de schenen gelegd schijnt te hebben. Laat hem maar liever met rust, nu hij zijn vader op zijn hand heeft. Goeden avond!”

Het klonk zoo nadrukkelijk, dat Brender vertrok, om adverte-

tenties te gaan nakijken uit verre dorpen, waar zaken te koop waren.

„Hoe hebt u me gevonden, vader?” vroeg George toen, „en waarom zeggen ze Toots tegen u? Heeft juffrouw Ricksby me verraden?”

George keek verwijtend naar Mary, maar haar verbaasde trekken spraken haar vrij van iedere blaam.

„Heusch, meneer Holmwood, ik had geen flauw idee, dat meneer Toots...”

„'t Is in orde, George,” zei de vader. „Ik heb de zaak hier als 'n soort rustoord, zie je. Als ik eens vacantie wil hebben, kom ik 'n paar dagen hier om achter de toonbank te helpen en met de klanten te praten, net als vroeger, toen je moeder en ik in zoo'n dorpje begonnen zijn. Niets zoo leerszaam als een winkel — als je een goeie vrouw tot hulp hebt.”

George keek naar Mary. Het werd een lange blik, en zij scheen het noodig te vinden, haar oogen neer te slaan.

„Juffrouw Ricksby heeft meneer Toots geschreven, dat ze een nieuwen bediende had aangenomen, en ze gaf zijn naam op. Ik dacht, dat je er in een paar dagen genoeg van zou hebben en maar liever op 't kantoor zou komen zitten — maar nu zie ik, dat ik me vergist heb. Nu moet je maar hier blijven, tot Ricksby heelemaal beter is.”

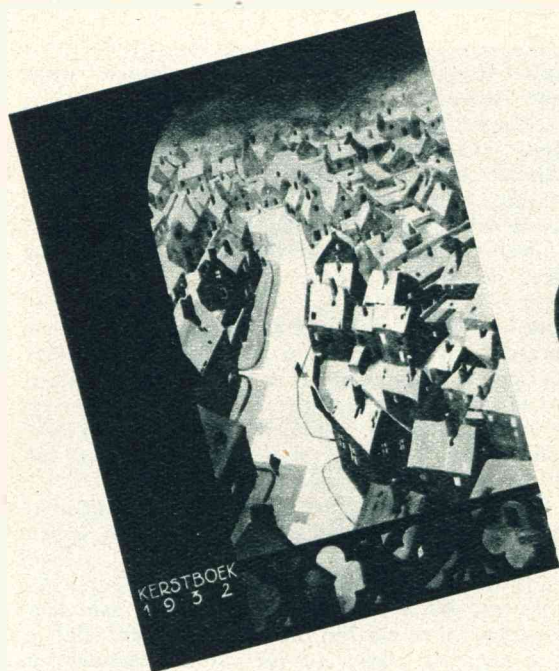
Mary keek op, belangstellend, misschien met 't gevoel, dat de zon toch nog niet heelemaal de wereld uit was.

„En wat ik zeggen wou,” ging de oude heer voort, „ik vind 't altijd 't beste om maar jong te trouwen. Ik was zelf tweeëntwintig — en ik heb er nooit spijt van gehad.”

Toen keerde de handelsman uit de stad zich om, en zijn oogen stonden extra helder door de herinnering aan een lieve vrouw, die dood was. Maar hij kon toch nog schalks knipoogen tegen Mary.

Moeder is jarig.

Ons Kerstboek is verschenen!

Een prachtwerk, waarover wijzelf, zoowel wat inhoud als uitvoering betreft, zeer tevreden zijn. Dat wil toch heel wat zeggen!

Het bestaat uit een, met de meeste zorg verzamelde reeks verhalen en artikelen, die stuk voor stuk de belangstelling overwaard zijn en die op overvloedige wijze, ten deele in twee en drie kleuren, met de schitterendste foto's en illustraties verlucht zijn.

In waarheid, redactie en techniek hebben hier een staaltje geleverd van hun prestatievermogen, waarover slechts één roep zal zijn: Dit Kerstboek is HET Kerstboek! Want wij spreken niet te boud als we beweren, dat dit Kerstboek van inhoud het rijkst is, van afwerking het voortreffelijkst en... in prijs het laagst van al wat er op dit gebied in ons land verschijnt.

Waaruit de inhoud zoal bestaat:

Omwille van het Kerstfeest

een buitengewoon vlot geschreven Kerstverhaal, zich afspelend in de miljoenenstad New-York.

Het wonder der zeventien Kameelen

een sprookje en puzzle tegelijk, door de meesterstift van Herman Moerkerk geïllustreerd.

Een van scherpzinnige opmerkingsgave getuigend opstel over

De ernst van het Kinderspel

waarbij elke foto een schilderijtje is.

Een onvergelykelijk humoristisch verhaal, getiteld:

Zeg 't met spreekwoorden

door Estet, waarin de gesprekken tusschen de optredende personen hoofdzakelijk uit spreekwoorden bestaan.

Een schets

Aan het Loket

door Moerkerk raak en fijntjes in kleuren geïllustreerd.

Een kostelijk, van humor tintelend verhaal, dat de titel draagt

Het Koningspaar van Mercuria

Een zeer interessant en leerrijk artikel over

De Kozakken voorheen en thans

geschreven door den meest gezaghebbenden auteur op dit gebied, Emilian Smétanic Klinsky, schrijver van een standaardwerk over het Kozakkendom. Het vele hierbij gepubliceerd illustratiemateriaal mag zeker uniek genoemd worden!

Een Kerstvertelling

van Felix Timmermans, door hem zelf geïllustreerd. Goede wijn behoeft geen krans!

Eiffel en zijn toren

een keurcollectie foto's en een interessante beschrijving van dezen, weldra jubilerenden, ijzeren reus.

Een praatje over Schaduwbeelden

is de titel van een door Hans Reuter, aan de hand van markante foto's, geschreven bijdrage over silhouetten en hun geschiedenis.

Een door onze teekenaarster, mej. Damen, in drie kleuren geïllustreerd sprookje

Het Appelboompje

Dat er

Niets nieuws onder de zon

is, laat U een volgend artikel zien.

Twee Chineesche verhalen

De Mandarijn en De halve Kat

wederom in drie kleuren geïllustreerd, zooals dat alleen Herman Moerkerk vermag!

Een volgende bijdrage laat U zien, dat er waarheid schuilt in het gezegde

Een ongeluk komt zelden alleen

E. Stans, wegens zijn geestige verzen in „De Humorist” welbekend, laat U genieten van zijn rijm- en dichtkunst met een gedicht, dat

Geén Kerstgedicht

heet en geschreven is in Juli.... De plaatjes in drie kleuren vormen hier een prachtige aanvulling!

Een uitermate boeiende Kerstvertelling

De Keten der goede Daden

zal U van den eersten tot den laatsten regel in haar ban houden.

En dan.... de clou van dit boek! P. Inda (achter welken toepasselijken naam een onzer beste medewerkers schuil gaat), houdt een causerie over

Apengezichten en Apenmanieren

De hierbij behorende collectie foto's van apen, de meest uiteenlopende typen in de meest gevarieerde poses, mag werkelijk zeldzaam genoemd worden! Alleen om deze fotoreeks, waaronder meesterstukken van de beroemdste dierfotografen, is dit Kerstboek het aanschaffen meer dan waard!

Ten slotte nog een vrolijk Kerstverhaal

Veel te slim

dat een genoegelijk slot vormt van deze keurverzameling verhalen en artikelen.

U ziet het, afwisseling genoeg! Een rijke verscheidenheid van ontspannings- en leerrijke lectuur! Terwijl we nog niet eens gesproken hebben van de schat van foto's en platen die, buiten de reeds genoemde, in dit schitterend extra Kerstnummer zijn ondergebracht: afbeeldingen van winterlandschappen van eerste-klas Hollandsche meesters uit verschillende tijdperken, een serie pracht-houtsneden van Dirk Nijland, enz. enz.

Doch dit is nog niet alles! Als extra bijlage ontvangt U bovendien een tweetal schitterend uitgevoerde vierkleuren-platen, te weten:

Zomerlandschap

naar de schildering van Willem Roelofs en

Winterlandschap

van B. C. Koekkōek.

En als klap op de vuurpijl: een wondermooie, hoogst

artistieke Wandkalender

tevens verjaardagkalender, bestaande uit vier bladen in drie-kleurendiepdruk uitgevoerd, een sieraad voor iedere salon of huiskamer.

Dit alles, het beste wat er op Kerstnummer-gebied in ons land gepresteerd wordt, stellen wij als extra premie voor onze lezers beschikbaar tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts

80 cts.

Wij raden iedereen aan zich ten spoedigste, voor het onherroepelijk te laat is, want de voorraad is beperkt, voor zoo'n belachelijk klein bedrag dit Kerstboek met toebehooren aan te schaffen bij onze bezorgers, agenten of ons Hoofdkantoor.

Dit Kerstboek is een rijke bron van genot en ontspanning; dit Kerstboek betekent een kostelijk bezit voor U of een schitterend geschenk voor verjaardag of St. Nicolaas. Dit Kerstboek is HET Kerstboek!

**Dit
Kerstboek
is het
Kerstboek!**

MOHAMMEDAANSCH

*Huizen en groote grafmonumenten
op het kerkhof van
Caïro.*

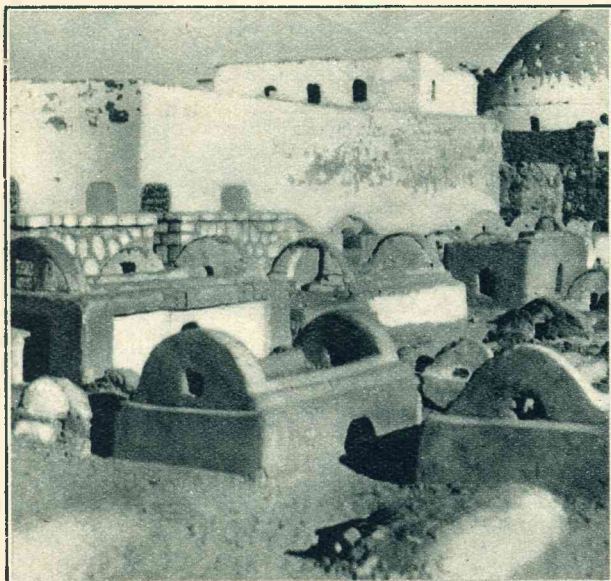
*Een groot grafmonu-
ment of grafgebouw
van 'n rijken Moham-
medaan in de om-
geving van Assouan.*

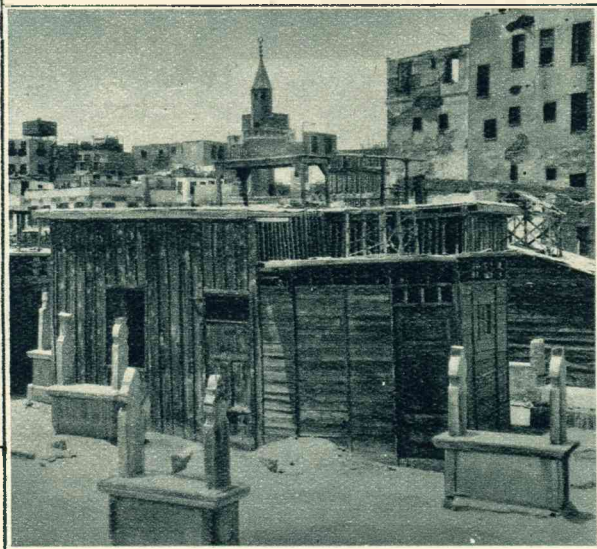
DOODEN-CULTUS

*Een Mohammedaansche begrafenisstoet
in een der straten van het kerkhof.*

*Een voorbeeld van houten barakken bij de
graven, waar de bloedverwanten van den
overledene soms enkele dagen verblijven.*

*Graven, die in den vorm van
bedden zijn gemaakt, te Caïro.*

In het oostelijk deel van Caïro, een der steden die de Europeesche toerist altijd met bijzondere nieuwsgierigheid en belangstelling bekijkt omdat het er zoo geheel „anders dan bij ons” is, hoewel het slechts een (althans met onze moderne verkeersmiddelen) korte reis vraagt om deze Egyptische stad te bereiken — in het oostelijk deel van Caïro dan vindt de reiziger een der vreemdste dingen in deze stad, die voor ons zoo rijk is aan vreemde dingen. Dat is het kerkhof; men vindt er niet alleen graven, maar er staan zooveel gekoepelde grafmonumenten en ook huizen, dat het veel op een gewone stadswijk lijkt. De Mohammedanen, bij wie de doodencultus een voorname plaats in hun leven inneemt, verblijven n.l. soms enkele dagen en nachten op het kerkhof, waarvoor zij naast de graven van hun overleden bloedverwanten een houten barak bouwen of een steenen huisje, al naar gelang hun financiële omstandigheden. Aldus gebeurt het dikwijls dat de toerist bij het kerkhof is zonder dat hij het weet; men denkt bij het zien van de vele koepels en platte daken der huisjes, dat men nog in de stad is, niet op een begraafplaats. In deze maand, de maand der dooden-herdenking, geven wij enkele foto's van dit bijzonder kerkhof der Mohammedanen in Caïro.

Bie ons op 't durp

Over ruzies dan, ee, zouden me 't è. Noe dan, m' al 'eel de weke krupvet g'te, en dà beviel mien à nie erg, wan de vrouwe 'oud t'r nie van, en zò ete m'n 't bienae nooit.

Afijn, vandaage kwam 't dan uut, wat of dà beteekenden. „Pier,” zee de vrouwe, toen m'n an de koffie zatte, „'t is mien best bevalle, om ok is zò'n stiksje in dat blad te schrieven.” „Ik zegge : „zò, zò.” „Ja,” zee 'eur, „en om je noe de waer'eid te zeggen, ik zou 't wè elke weke wille doe.” „Zò, zò zou jie dat?” zee ik wee.

„Net,” zee 'eur, „en 'oe zou jie d'r noe over dienke, om dat mae an mien over te laeten?”

„Dae dien ik glad nie over,” zee ik.

Me wazze d'r allebei stil van.

Toen ineens schreeuw ze : Pier van 't Hof, bi je wee mie dod-

den slik an je pooten in 'uus 'ekomme? Oe dikkels è'k je noe à

nie 'ezeid, dà je je op je kouses binnen mò komme?

Ja, daer à je 't. Ik zee mae niks, en d'r vandeur, mae de vrouwen

bin toch onredelijke wezens. Wat mot 'eur noe in de krante

schrievè? Dà zou niks anders worre, as ieder keer op mien 'akke.

Ik danke je.

Mie dat al is 't onplezierig. 'k A t'r mie de burgemeester ok

nog over. Vanmerge most ik bie z'n weze voo een raedskwestie,

en 'k mos binnekomme, en toen begreep ik à trek, dat daer ok

à nie goed zat.

Den burregemeester knipoagden is nae m'n, en 'um zee :

„Van 't Hof, vrouwen, dat bin draaitollen.”

„Sjuust,” burregemeester, „zee ik, „en bie joe is 't ok à net een-

der as bie mien.”

„Ja,” zee t'n, „noe mò je begriepè, dat gaet over yo-yo.”

?????

„Over yo-yo, dà spelletje mie 'n touwtje en een stiksje 'out.”

„Bi je noe glad?” riep ik, „dà's toch zeker een spelletje voo

de kleine guus, en nie voo groate menschen?”

„Van 't Hof,” zee de burregemeester, „de meeste groate men-

schen bin guus.”

„Dà's waer,” zee ik.

„Ja,” gieng t'n vorder, „m'n vrouw is t'r 'eale daegen mee be-

zig, en de vrouw van den netaris ok, en de vrouwe van den

dokter ok à, en dan doe ze wessrijden, en noe woue ze, dat ik

mee dee, mae zie je, dat vertikten ik noe juust, begriep je?”

„Of ik dat begriepè, je zou wè glad van je verstand of motte

weze!”

„Juust. En daer emmen noe ruzie over g'ad.”

En menschen lieve, je zà 't nie gloave, mae dae kom ik tuus, en

daer is de vrouwe ok mie zò'n dienke bezig, an een touwtje, en

Bette stae t'r bie te lachen.

Ik wiere zò kwaed, dà'k dat dienke uut d'r 'anden snok, en zò

in de kachel gooiden. Maer ik zee niks, en 'eur ok nie, mae ze was

t'r glad beduusd van, en begus te schreeuwen, mae toen zee ik

nog niks, wan zò noe en dan mò je toch is laete zien, wien à t'r de

baes is in 'uus!

Mae 'k wil alleene mae zegge, dà d'r vee ruzies bin op de waer-

reld, en dat 't glad gin wonder is, dà d'r van de vrede niks te-

rechte kom.

Zò lank à de menschen zò binne, kan 't niks goes brienge.

Toch mò je d'r wat voo doe, jaet 'oor, ik bin d'r vlak voo, dà

d'r voo 'ewerkt wor, en d'r is 'ier in de buurte zò'n krante, die

is t'r tegen, mae dà's niks. As elkendeen is een beetje meewerkten,

zou t'r wè aers uut gae zie, dà's vast.

En noe è m'n dan wee ruzie in de Raed over de traktemen-

ten van de burregemeester en de secretaris. Je mò begriepè, dà die

overà verlaegd worre, maer ik è à lank in de gaeten, dat de Ge-

dippeteerde Staeten dae nie voo bin, en ik eigentlijk ok nie. Wan

je kan noe wè zegge, dat 'n goekooperen tied is, dà's waer, mae

dae stae tegenover, dà de burgemeesters in dezen tied vee meer

an d'r kop è as vroeger, en dazze 't 'eus nie mie niksdoe verdienè.

Zò è'k ter tegen 'estemd, en 't is t'r nie deur 'egae ok, dat was

noe wee ies voo Verdullemen, wan die 'eit is ruzie mie den burre-

gemeester g'.d, en noe wil t'n is laete zie, dà d'n nie benauwd

van z'n is. Mae 't gieng d'r nie deur, en noe ei Verdullemen z'n

ontslag 'enome, mae 't meziek 'ei venaeven an de burregemeester

een serenade 'ebrocht, en d'r was bar vee volk op de been wan 't

is een beste man, dat mò gezeid.

Afijn, mae wà slae 'k wee deur, à gauw bin 'k mie Kossemisse

nog nie klaer!

Ik schee d'r dus maer uut, wan 'k mot op reize ok, dae kan 'k

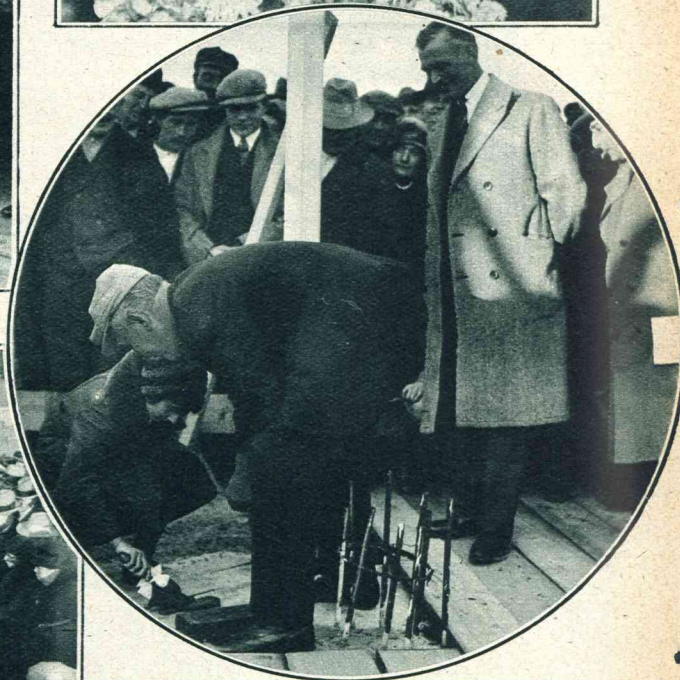
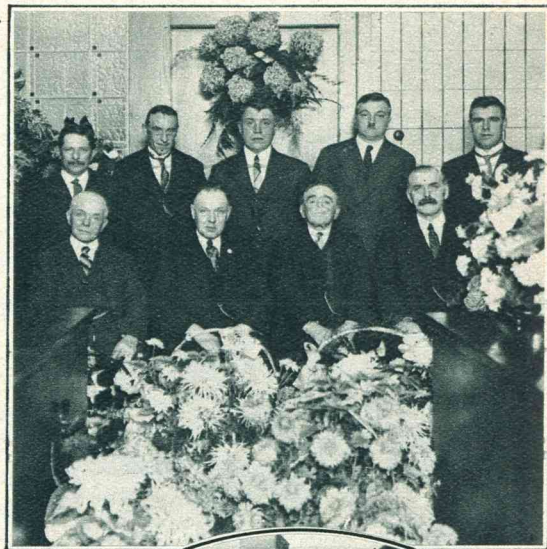
je noe nog nie vee van vertelle, mae dà kom kommende weeke wè.

Aju, de groetenisse van

PIER VAN 'T HOF.

De Coöperatie „De Broederband” te Middelburg opende Woensdag 2 Nov. haar nieuw gebouw voor het publiek. De officieele opening op Dinsdagavond had feestelijk plaats en de bestuursleden werden in de bloemetjes gezet.

De zustersvereniging van denzelfden naam te Vlissingen heeft op Zaterdag op feestelijke wijze den eersten steen doen leggen voor het in aanbouw zijnde nieuwe gebouw aan den Singel. De voorzitter verwelkomt de aanwezigen.

Dina Woltering, dochtertje van den secretaris der Coöperatie „De Broederband” te Vlissingen legt den eersten steen.

Overzicht van de belangstelling bij de 1ste steenlegging voor het gebouw van „De Broederband” te Vlissingen.

Zeeuwsch Nieuws

De Christelijke Muziekvereniging „Oefening na den Arbeid” te Middelburg vierde onlangs haar eerste lustrum

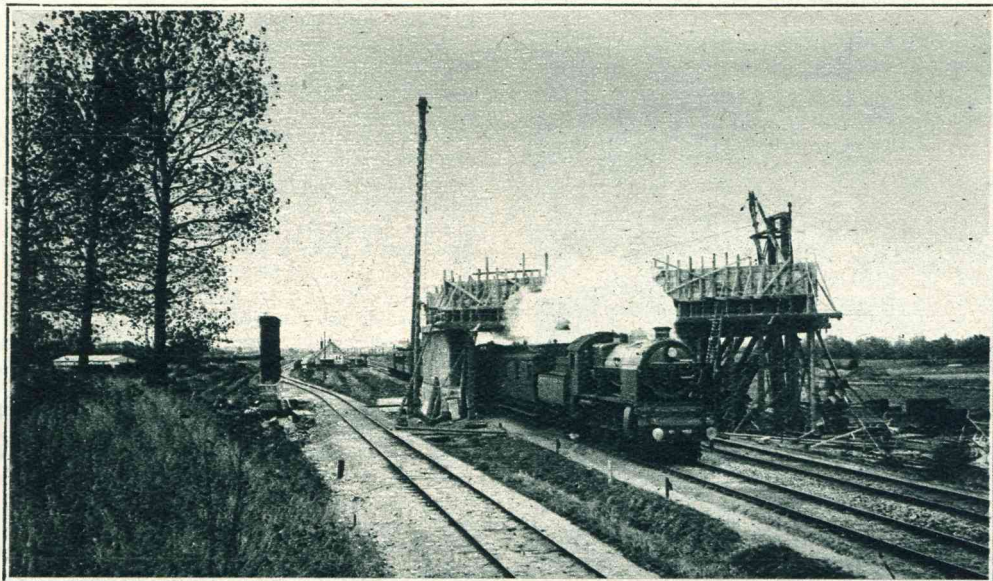

Tot burgemeester van Philippine werd benoemd de heer D. Looge. voorheen wethouder dier gemeente.

De nieuwe pastoor van Kwadendam, de Z.E. heer H. Wennen, is door de parochianen feestelijk ingehaald.

Ter vermindering van een overweg te 's Heer Arendskerke wordt over de spoorlijn een viaduct gebouwd, waaroverheen de nieuwe rijksweg Middelburg—Goes zal worden geleid. Een kijkje op het werk, terwijl een trein onder het viaduct doorgaat.

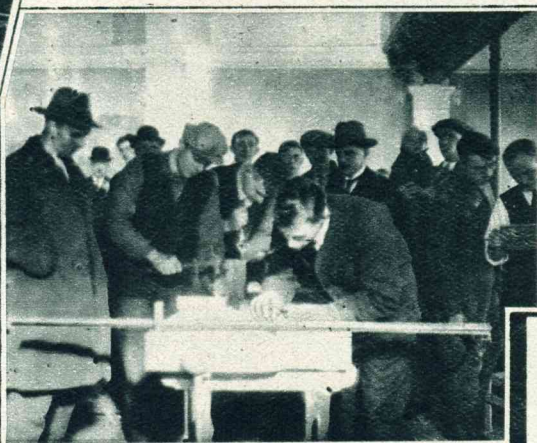
Installatie van den burgemeester van Retranchement. Op feestelijke wijze werd de heer A. Leenhouts geïnstalleerd als burgemeester van Retranchement. De begroeting aan de grens van de gemeente.

Fraai versierde wagens hielpen het feestvertoon verhoogen.

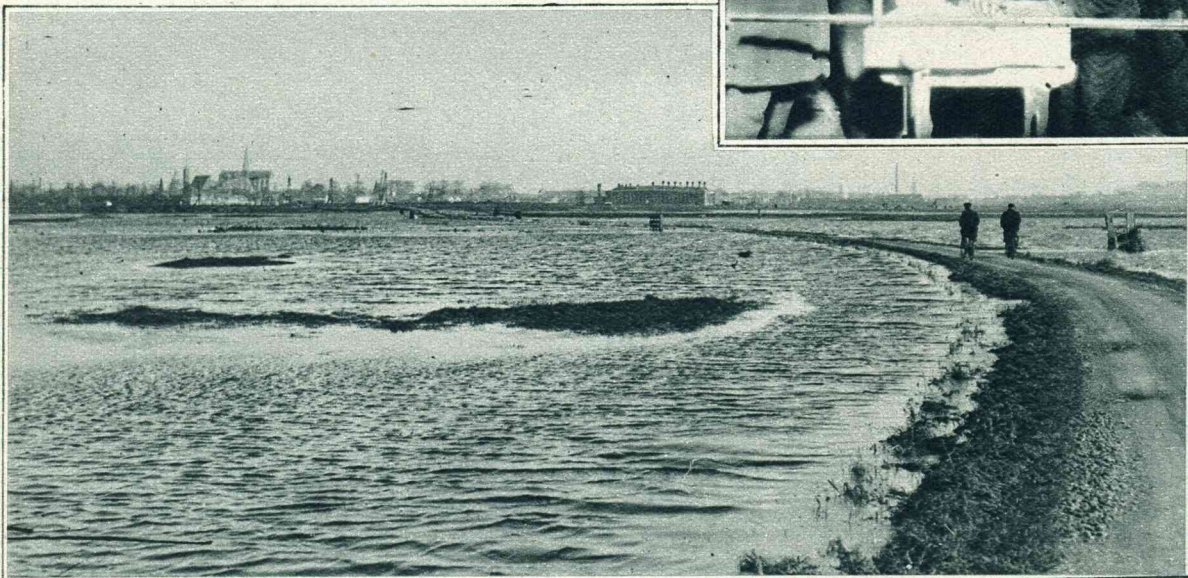
Na de installatie poseerde de nieuwe burgemeester te midden van familie, raadsleden en genoodigden voor het gemeentehuis voor onzen fotograaf.

Aankomst van den burgemeester bij het gemeentehuis.

Te Vlissingen werd op Dinsdag 1 Nov. in het vroegere kerkje in de Vrouwestraat door burgemeester van Woerden officieel een cursus geopend voor huisvlijt, voor welk doel enkele weken geleden een comité werd opgericht en waaraan werkelozen van elke richting kunnen deelnemen. Een kijkje in de werkplaats, waar een prettige geest heerscht. (We hopen er nog op terug te komen.)

Hooge waterstand in Zeeland. — De vele regens in de maand October hebben vele weilanden in onze provincie onder water doen lopen. Gelukkig is het weer met de komst van November verbeterd en is de waterstand alweer gedaald. Een kijkje op een nog hoogen stand in den poel nabij Goes.

En ook de waterstand in Zeeuwsch-Vlaanderen, waar thans ook reeds daling is te constateeren, was abnormaal hoog.

Op Walcheren was het hier en daar voor de boeren zelfs moeilijk om de hoeve af te rijden.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Uit verschillende plaatsen in onze provincie ontvingen wij berichten over ontslag aanvragen van burgemeesters. In de colleges van „bee en wee“, blijft het „wee“ dus alleen nog over. Zeer betekenend voor dezen tijd!

Uit Koudekerke seint men ons, dat de burgemeester, in tegenwoordigheid van beide wethouders, den gemeente-veldwachter een erekruis op de borst gespeld heeft. De gehuldigde was erg onder den indruk.

Dat is begrijpelijk. Een veldwachter is er meer aan gewoon, dat men hem iets op de mouw speldt!

'n IJverig inspecteur van 'n risico-maatschappij te Vlissingen kwam deze week bij iemand met het voorstel hem te verzekeren tegen de gevolgen van eventuele dronkenschap. Toen de aangesprokene boos verklaarde, geheelonthouder te zijn, zei de inspecteur, dat hij zich dan bij hem bepaald tegen waterschade moest verzekeren!

Op de lijst van gevonden voorwerpen, die de Goesche politie publiceerde, komt ook voor een koerduif met vier pond spek. Wij raden de Zeeuwsche Varkenscentrale aan, dit dier als curiositeit aan te koopen.

De politie te Oost- en West-Souburg stelt, naar men ons berichtte, een ernstig onderzoek in naar een partijtje aardappelen en bloemkool, dat van een perceel bouwland is vermist.

De gewapende macht zal men dus daar zien marcheerden met maagpompen.

De motortram uit de richting 's Heer Hendrikskinderen heeft te Goes een jong paartje, dat gemoedelijk langs de rails liep te praten, tegen den grond geworpen en licht gewond.

De directie der spoorwegen klaagt aanhoudend over de weinige sympathie voor dit trammetje; zooals men ziet, is dit vehikel niet waard, dat het liefde op zijn weg ontmoet!

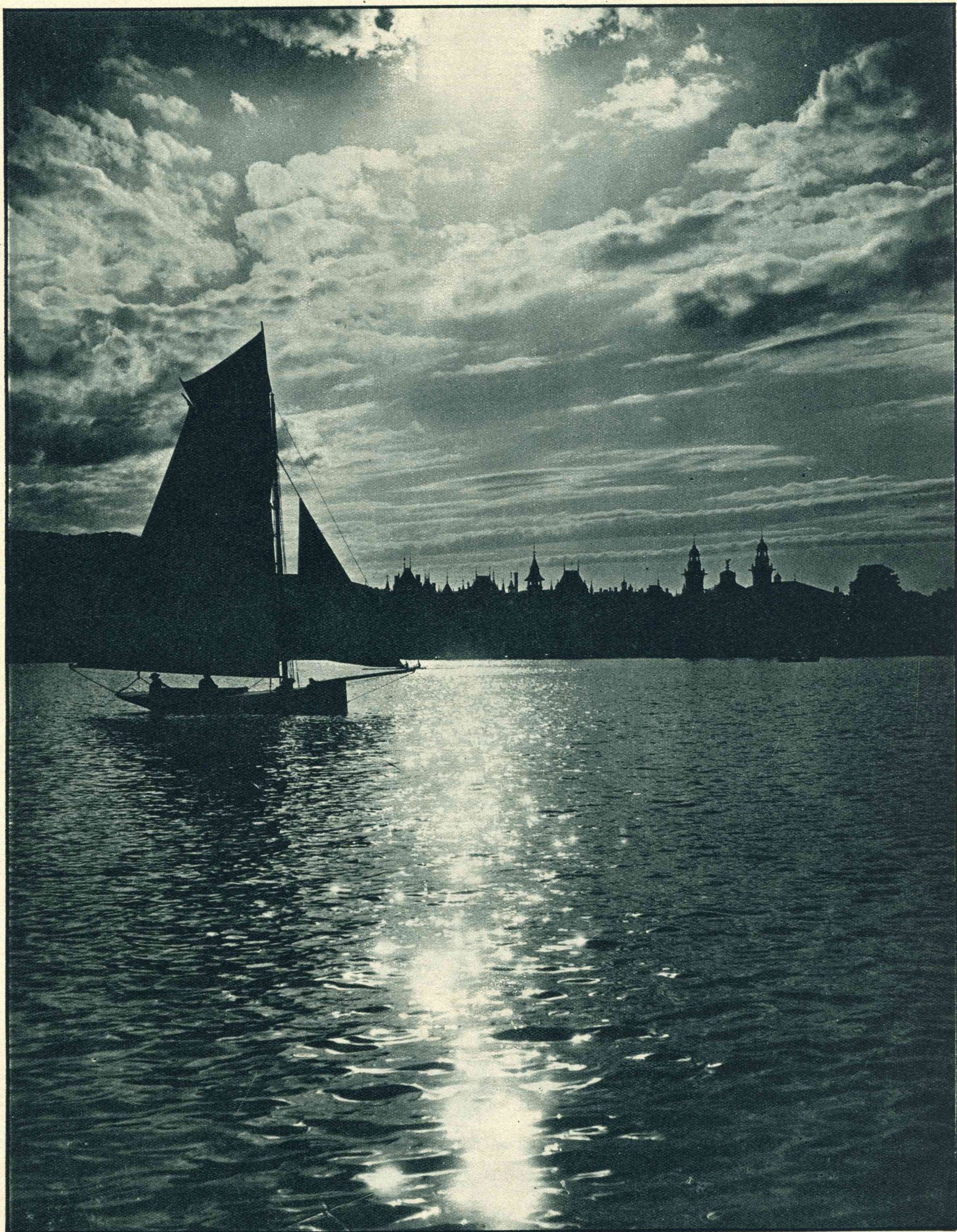
De Zeeuwsch-Vlaamsche bespelers van blaas-instrumenten hebben, volgens een ons toegezonden telegram, op het solisten-concours te Eecloo een stormachtig succes gehad.

Wie wind zaait, zal storm oogsten!

Op 't laatste nippertje kwamen nog twee dépêches bij ons binnen.

De eene meldt, dat de directeur van de Amsterdamsche Artis, in Zeeland lezingen komt houden over het organisatie-vermogen der zoogdieren en het andere, dat te Hoofddorp door de konijnen-vereeniging tegen Kerstmis een tentoonstelling op touw gezet zal worden!

Tot de volgende week, dames en heeren!

Ver van hier. — Zeilen op het meer van Zürich.

Het 1e elftal van Axel, dat Zondag tegen één der zwaarste concurrenten, Hulst, gelijk speelde en aldus een goede kans op het kampioenschap der 3e klasse A behield.

Zeeuwsche Sport

Op schitterende wijze heeft Middelburg zich zijn naaste concurrenten van het lijf gehouden. Een ten volle verdiende 5—1-overwinning heeft B.V.V. wat vaster op de onderste plaats gedrukt, terwijl de Zeeuwsche eerste-klassers een plaatsje geklommen zijn en zelfs N.O.A.D., zij het ook slechts door een beter doelgemiddelde, achter zich hebben gelaten. Ondanks de minder aanmoedigende vóór-verslagen van diverse bladen, vóórverslagen, welke zich nogal geringschattend over Middelburg uitlaten, bereiken de groen-witten toch al steeds betere resultaten en gezien de uitslagen van de andere clubs, mogen wij, onvoorziene omstandigheden buitengesloten, verwachten, dat Middelburg in de middenmoot zal eindigen.

Zeelandia heeft letterlijk en figuurlijk met Dosko 2 gespeeld en dit met 'n 11—0-nederlaag huistoe gestuurd. Op die manier gaat de Zeelandia-ploeg rechtstreeks op 't kampioenschap af en al zal het moeite kosten, toch bestaat de kans, dat Zeelandia het volgend jaar weer in de tweede klasse terug is. Nu maar flink aangepakt Zeelandianen, de tegenstanders niet te licht opvatten, want dan bestaat er gevaar voor „struikelen” en Goes zit ook niet stil. De mannen uit Goes loeren er op, dat Zeelandia een steekje laat vallen en zullen dan hun uiterste best doen om op eigen terrein baas te blijven, wat ook nog niet geheel uitgesloten geacht moet worden. Zondag hebben zij weer een 4—2-overwinning op Hansweert behaald, een resultaat, dat te verwachten was. Hansweert kan intusschen met

dezen uitslag ook tevreden zijn en met vertrouwen verder de toekomst tegemoet gaan.

Sinoto verrichtte verdienstelijk werk door Mevo 2 op eigen terrein een 4—0-nederlaag toe te brengen. Een gelijk spel of 'n kleine overwinning was in de lijn der verwachting, doch Sinoto dacht er anders over blijkbaar en behaalde 'n zeer eervol resultaat op Brabantschen bodem.

Wat te denken van Terneuzen? Weer een nederlaag en wel met 5—3 te Breda tegen de club van gelijken naam. Is de moed er nu reeds uit bij de Terneuzenaren? Dat mag niet, jongens, een volgende maal beter.

De uitslag van Vlissingen—Mevo is beter, n.l. 4—0 in het voordeel der roodwitten. Het vertoonde spel is evenwel bitter tegengevallen en daaraan moet nog heel wat verbeterd worden. In de derde klasse kregen wij reeds de tweede ontmoeting Axel—Hulst te verwerken en deze eindigde andermaal in een gelijk spel. De plaatselijke ontmoeting tusschen de Zeelandia- en Middelburg-reserves bracht een overwinning voor Middelburg II, die wel verdiend was, hoewel het spel van Zeelandia II ons voor de rust beter voorkwam dan dat van Middelburg. De doelpunten tellen echter. Jammer, dat dergelijke wedstrijden altijd moeten ontfaan in duw-en smijtpartijen. Een totaal onverwachten uitslag leverde de wedstrijd Terneuzen 2 - Sassche Boys op. Dat hebben de mannen van Sas van Gent goed gedaan en van het zeer goed spelende Terneuzen 2 is het ons totaal onbegrijpelijk, dat het met niet minder dan 5—1 dezen wedstrijd kon verliezen.

De wedstrijd voor volgende week, waar aller belangstelling naar uitgaat is Middelburg-Longa. Middelburg zal revanche kunnen nemen voor de 4—0-nederlaag in Tilburg geleden en wij achten het er toe in staat. Terneuzen heeft een zware partij aan Dongen en zal de puntjes wel moeten afstaan. Vlissingen gaat Alliance bezoeken en moet daar winnen, hoewel wij met een gelijk spel al tevreden zouden zijn. Vlissingen 2 krijgt Sassche

zen 2 - Sassche Boys op. Dat hebben de mannen van Sas van Gent goed gedaan en van het zeer goed spelende Terneuzen 2 is het ons totaal onbegrijpelijk, dat het met niet minder dan 5—1 dezen wedstrijd kon verliezen.

Vlissingen klopte Zondag Mevo met 4—0. Spelmoment uit deze match voor het doel van Mevo, waar Van Peenen den bal in het net kopt.

Boys op bezoek en kan dezen wedstrijd winnen. Middelburg 2 gaat naar Hulst, waar wij dit elftal geen kans geven op eenig voordeel. Of zal de wisselvallige Middelburg-ploeg zich weer eens van haar besten kant laten kennen? Na 't slechte resultaat van j.l. Zondag gelooven wij, dat Terneuzen 2 aan de Zeeuwen Zondag geen kwaad zal doen. Zeelandia, Sinoto en Goes hebben a.s. Zondag geen al te lastige taak en zullen ongetwijfeld overwinningen behalen op resp. Nieuw Borgvliet, Dosko 2 en Zierikzee.

Zondag j.l. ontmoetten elkaar de Middelburg- en Zeelandia-reserves. Middelburg II won met 3—1. — Hierboven het reserve-team van onze 1e klassers.

Zeelandia II, dat Zondag j.l. door de reserves van Middelburg met 1—3 werd geklopt.

Boven haar Stand

HOOFDSTUK I.

door

CHARLES GARVICE

De kermis te Cumberleigh was in vollen gang. Lang geleden, in de goede of de slechte tijden van voorheen, zooals men het noemen wil, werd er elk jaar minstens één kermis gehouden in elke stad, groot

of klein. Maar het oude, vroolijke Engeland, dat zoo'n goeden naam had onder de pretmakers van voorheen, is langzamerhand een saai en vervelend en oerernstig Engeland geworden, en wanneer men nu 'n kermis bezoeken wil, moet men heel ver naar het een of andere afgelegen stadje in de provincie reizen, om mannen te ontdekken — en vrouwen — die er zich nog niet voor schamen in het openbaar te toonen, dat zij menschen zijn, in staat zich als rustige burgers openlijk aan hun vreugde over te geven en althans eens in het jaar eens los van den band te zijn. De kermis te Cumberleigh werd altijd juist even buiten de stad gehouden op een uitgestrekte gemeenteweide. Zij duurde drie dagen en in die drie dagen vergaten de brave inwoners der stad al hun zorgen en verdriet en aten en dronken en vierden feest, dat het een lieve lust was. De kermis was er de groote gebeurtenis van het jaar.

En nu was 't de derde en laatste dag en de kermis was op haar hoogtepunt. De laantjes tusschen de kraampjes waren gevuld met een dichte massa pretmakers, mannen en vrouwen op hun paaschbest uitgedost, sommigen met hun kinderen op de schouders. Er heerschten een leven en een drukte, zooals men dat alleen van 'n rechtgeaarde kermis verwachten kan. Overal schreeuwden de spulbazen om het hardst dooreen om het publiek op de hoogte te brengen van het vele moois en wonderbaars, dat in hun tenten te zien was, en om de menschen uit te noodigen binnen te treden, terwijl daar tusschendoor het gebrul van een leeuw uit een circustent klonk, aangevuld door het vroolijke gezang van half aangeschoten groepjes, die uit een der vele biertenten kwamen. De draaiorgels van mallemolens en luchtschommels deden een wanhopige poging om elkaar te overschreeuwen, terwijl vrijwel elke eigenaar van een tent over een trom beschikte, waarop hij zoo onbarmhartig roffelde, alsof het er om te doen was, het vel in den kortst mogelijken tijd aan stukken te slaan. Overal tusschen de tenten in stonden groepjes straatmuzikanten en doedelzakspelers, terwijl de vindingrijke man met de drie vingerhoeden en de erwt het publiek met heesche stem toeschreeuwde, dat het zichzelf onrecht aandeed, wanneer het niet eens een gokje met vrouwe Fortuna waagde.

Ietwat van de hoofdtenten verwijderd, bevonden zich de woonwagens van rondtrekkende zigeunergezelschappen, zonder welke geen kermis compleet is. En speciaal op de kermis van Cumberleigh namen zij een gewichtige plaats in met hun schiettenten, hun vroolijke keuken en kramen, waar op de meest fantastische manier de toekomst voorspeld werd. Overal gingen die donkerharige en bruingetinte meisjes met haar kleurige, onafscheidelijke hoofddoeken door de menigte, en zij fluisterden den voorbijgangers toe: „Mag ik u de toekomst voorspellen, groote heer. Mag ik uw geluk lezen uit uw hand, schoone dame.” Kinderen zoo bruin als een noot zaten op de trapjes der woonwagens of speelden onverschrokken tusschen de hoeven der paarden, terwijl zich in het centrum der kolonie, rondom 'n ketel, die boven een vuurtje opgehangen was, een groepje zigeuners bevond, die even rustig en ongestoord hun middagmaal verorberden, als waren zij ergens in een maagdelijk woud.

Even buiten dit kringetje van genoeglijk etende menschen leunde een jong meisje tegen een der woonwagens. Haar donkere oogen, half verborgen achter de lange, zwarte oogharen, hadden 'n droomerige uitdrukking, als tuurden zij in een heel andere wereld, als zagen zij niets van de bonte menigte en het uitbundige tafereel, waarop zij rustten. Wat haar kleeding betrof, verschilde zij vrijwel in niets van de overige leden van den stam, met deze uitzondering evenwel, dat het bruine wollen japonnetje niet vuil of gescheurd was en dat zij geen gouden ringen in de ooren of aan haar vingers droeg, zooals de anderen. Integendeel, het japonnetje, dat om haar slanke leden sloot, was goed van snit en

zij droeg het, alsmede de roode shawl, die losjes om haar hoofd gewikkeld was, met dat niet te definieeren air van gratie en gemakkelijheid, dat sommige vrouwen aangeboren is en dat nooit of te nimmer kan worden aangeleerd. Zij was van middelmatige gestalte, maar rank en

welgebouwd. Heur haar was donker — bijna zwart. Haar oogen waren groot en vol glans en uitdrukking en hoewel schoonheid volstrekt geen zeldzaam verschijnsel onder zigeunermeisjes is, was de schoonheid van dit meisje zeer opvallend. Dat zij een betere japon aan had en deze met meer dan gewone gratie droeg, had ongetwijfeld tot reden, dat zij de koningin van haar stam was. En wellicht was aan ditzelfde feit de rustige waardigheid, die haar zoo buitengewoon goed kleedde, toe te schrijven, toen zij daar, droom-verloren, tegen den woonwagen geleund stond.

Er kwam een man langzaam in de richting van het kamp geslenterd. Hij was een zigeuner, zooals de anderen, maar gekleed in een goor, oud pakje, dat het afgedankte costuum van een klerk of winkelbediende had kunnen zijn. Hij was een man van omstreeks vijftig jaar, op wiens overigens welgevormd gelaat duidelijk de sporen zichtbaar waren van uitspattingen en een verkwistende levenswijze, terwijl een paar listige oogen en een mond, waarom van tijd tot tijd een meesmuilend en hoonend lachje zichtbaar werd, zijn uiterlijke verschijning nu niet bepaald ten goede kwamen. Hij bleef staan, toen hij het meisje ontdekte, en scheen op het punt haar het een of ander te zeggen, toen hij zich met een ruk omwende en zich bij het groepje voegde, dat om het vuur geschaard zat. Hij had een heel eigenaardige manier van loopen, welke er geheel en al op gericht was te verbergen, dat hij iet of wat mank ging, want eens was hij sterk en knap geweest en zijn ijdelheid had hem nog steeds niet verlaten.

„Zòò, oom Jake!” begroette hem een der mannen met dat zwakke lachje, waarmee men een nietsnutter, dien men tegelijkertijd vreest en haat, verwelkomt, „hoe gaat het er mee? Kom je een kop thee halen?”

„Thee? Ja, dat kun je begrijpen. Zoolang er nog wat anders gebrouwen wordt, raakt men aan jou geen thee kwijt, nietwaar Jake?” viel een ander in, terwijl hij hem een steenen kruik toestak.

De man nam deze in ontvangst en dronk er uit, zonder een woord te spreken. Toen wierp hij een zijdelingschen blik naar de roerloze gestalte van het meisje en wees vragend met zijn duim over zijn schouder. De man, wien dit gebaar gold, keek in haar richting.

„O, Marga,” viel hij met een lachje in. „Die staat weer tegen de maan te knipogen als gewoonlijk.”

„Ik heb haar nog nooit iets anders zien doen,” antwoordde de man, die met Jake aangesproken was, half woedend, half gemelijk. „Waarom kan ze niet werken, zooals wij allemaal?”

Een algemeen gelach klonk op bij dit woordje „wij”. De dag, waarop oom Jake werkte, moest nog aanbreken.

„Laat haar toch met rust,” viel een vrouw in, terwijl zij het deksel van den ketel oplichtte en even in het potje roerde, dat zij bezig was te koken. „Bemoei je maar niet met haar, oom Jake. Zij is den heelen dag al zoo.”

„Ik ben anders heelemaal niet bang voor haar,” zei Jake op min of meer uitdagenden toon. Meteen verliet hij het kringetje en slenterde op het meisje toe. Zij zag of hoorde hem niet, of deed althans alsof — want de ooren eener zigeunerin zijn zoo scherp als die van een panter — totdat hij vlak voor haar stond. Toen keek zij verbaasd op, maar zonder dat er vrees in dien blik lag, en richtte haar groote oogen vragend op Jake. De sluwe oogen van den man knipperden even, toen sloeg hij ze voor de haren neer.

„Zoo, Marga,” begon hij op een toon, die als een afstraffing bedoeld was, maar die onmiddellijk een heel anderen klank aannam, toen hij de woorden uitte, „sta je weer een spelletje te spelen met de maan en de sterren?”

Brede straten in Amersfoort
(Lage Gracht).

*Kleederdrachten van Nederland.**Vrouwen te Hoorn op Terschelling in streek-costuum.*

„Er zijn geen maan of sterren,” antwoordde het meisje op rustigen toon.

„O!” viel hij in, „je hoeft nooit lang naar een antwoord te zoeken, hè! Aan slagvaardigheid ontbreekt het je niet. Het is alleen maar jammer, dat je er niet meer profijt van trekt. Er moeten monden opgehouden worden en geld verdiend. En ik kan niet zeggen, dat je je aandeel bijdraagt door den heelen dag als een wassen beeld tegen dien wagen aan te leunen!”

Zij richtte zich in haar volle lengte op en keek hem aan met iets van een smeulend vuur in haar oogen. Toen werden die oogen eensklaps zachter en zij knikte, alsof zij wilde te kennen geven, dat het verwijt verdiend was.

„Ik rustte even,” antwoordde zij, „maar nu zal ik gaan.”

Terwijl zij sprak, trok zij haar shawl rond haar gelaat en ze ging langzaam in de richting van de menigte. Oom Jake ging naar het vuur terug en liet zich langzaam op den grond zinken.

„Ik heb haar aan het werk gezet,” zei hij met een grijns. „Jullie weten geen van allen, hoe je met haar om moet springen. Jullie bederven haar. Waarom zou zij niet evengoed werken als ieder ander? Bah, ledigheid en nietsdoen kan ik niet uitstaan. Zeg, waar is die kruik gebleven?”

En intusschen zocht het meisje haar weg door de menigte, zonder ophouden herhalend:

„Laat de zigeunerin uw toekomst voorspellen! Laat de zigeunerin uw toekomst voorspellen!”

De woorden klonken toonloos en er lag niet het geringste verlangen in om belangstellenden of begunstigers te trekken. De menigte wijdde dan ook niet de minste aandacht aan haar.

Een jongeman betrad het terrein van de kermis. Hij was met dien stevigen pas, die iemand in staat stelt in minder dan geen tijd mijlen en mijlen af te leggen, langs den hoofdweg komen wandelen, die rechtstreeks van de stad naar het park leidde, waar de kermis gevierd werd, en toen hij het lawaai en de vrolijkheid, die hier heerschten, een tijdje aangehoord had, had hij besloten eens een kijkje te nemen op het terrein, waar de burgerij in zoo bijzonder opgewekte stemming bijeen was. Hij was een jonge man, eigenlijk nog niet veel meer dan een jongen, en er waren twee dingen, die onmiddellijk opvielen, in de eerste plaats, dat hij een heer was, en ten tweede, dat moeder natuur hem wat uiterlijk en voorkomen aangaat, buitengewoon gunstig gezind was geweest. Elke trek van zijn regelmatig gelaat was welhaast volmaakt; in zijn donkere oogen glom onder de zware wenkbrauwen de liefde voor het leven, terwijl zijn hoofd bekroond werd door een weelderigen, zij het dan ietwat kort gesneden golvenden haardos. Hij mat vijf voet en elf duim, was breedgeschouderd, gezond van lijf en leden en bewoog zich voort op die wijze, waarop slechts een Engelschman, die lersch bloed in de aderen heeft, die jong is, volmaakt gezond en bovendien een geoefend atleet, zich bewegen kan. Hij droeg een pak van geruite tweed-stof, hetwelk er duidelijk de sporen van vertoonde, dat hij een lange, stoffige wandeling achter den rug had. Zijn vilten hoed droeg hij in de hand en hij floot, terwijl hij wandelde, alsof hij geen enkele zorg in de wereld had.

Toen hij aan het einde van de kermis gekomen was, scheen hij zich even te bedenken en hij keek in de richting van het statige landhuis op den top van een heuvel; toen nam hij een geldstuk uit zijn zak, wierp het in de hoogte en zei op ernstigen toon: „Munt!” Het geldstuk lag met de muntzijde boven en nadat hij het in zijn zak gestoken had, voegde hij zich tusschen de doorendwarrelende menigte, terwijl er om zijn lippen een opgewekt glimlachje speelde, alsof hij van plan was, zich zoo goed mogelijk te amuseeren. Wat hij dan ook deed. Hij ging bijna alle gelegenheden binnen, kocht hier een peperkoek en at hem op, dronk daar een glas bier, en er was welhaast geen tentje van vermaak, dat hij oversloeg. Alles scheen hem belang in te boezemen, alles scheen hem te amuseeren; de drukte en de hitte, die iedere andere heer ondraaglijk zou hebben gevonden, schenen hem niet te hinderen.

Eindelijk naderde hij een klein platform, waarop zooiets als een worstel-match plaats had, en waaromheen een dichte menigte met uitgerekte halzen stond te kijken. Hij werkte zich langzaam, maar zeker door de rijen, tot hij vlak bij 't platform was en keek met vriendelijke en welwillende belangstelling toe. Hij merkte de zigeunerin, Margareta Lee, die aan zijn zijde stond, niet op, voor zij zich tot hem wendde met de toonloze vraag: „Laat de zigeunerin uw toekomst voorspellen, mijnheer. Laat de zigeunerin uw toekomst voorspellen.”

Zonder belangstelling keek hij haar aan. „Zoo, wou u mij de toekomst voorspellen? Nu, ik heb vrijwel alles op de kermis gezien en meegemaakt, dus dit zullen we dan ook nog even hebben.” Meteen stak hij haar zijn hand toe.

Ietwat weifelend bleef zij bij hem staan, tot hij, haar aarzeling verkeerd begrijpend, een halve kroon te voorschijn haalde.

„Vooruit! Maar denk er aan, alleen goed nieuws, hoor. Slecht nieuws komt altijd nog tijdig genoeg.”

Opnieuw aarzelde zij even; toen pakte zij den vinger van de haar toegestoken hand beet en mompelde iets op zò zachten toon, dat hij zijn hoofd tot vlak bij het hare boog, om haar te kunnen verstaan.

„Wat zei je?” vroeg hij. „Er is hier zoo'n herrie, dat ik er geen woord van verstaan kan.” En met een gebaar, dat onder de gegeven omstandigheden volkomen begrijpelijk was, legde hij zijn arm om haar schouder en trok haar buiten den kring der toeschouwers, die geheel en al in de worsteling der beide atleten op het platform opgingen. Maar een gloeiend rood overtoog haar gelaat, haar oogen flikkerden, en met een gebaar, waaruit haar diepe minachting bleek, smet zij hem het geldstuk voor de voeten; daarna verwijderde zij zich haastig. Een oogenblik bleef de jongeman haar perplex nastaren; toen haalde hij haar met een paar snelle passen in en door in zijn volle lengte voor haar te gaan staan, versperde hij haar den weg even goed, alsof er een muur voor haar opgerezen was.

„Wat is er aan 't handje?” vroeg hij op een toon, die welhaast een verontschuldiging inhield. „Heb ik u ergens mee gekwetst? Dan bied ik u hierbij mijn verontschuldiging aan. Ik had u alleen maar even buiten de menigte willen brengen, omdat ik u daar niet verstaan kon. Kom, u moet geen kwaad zoeken, waar het in 't geheel niet lag. En voorspel mij de toekomst, als een goed meisje, hoewel ik, zoowaar ik hier sta, begin te gelooven, dat die er heel somber uit zal zien,” voegde hij er met een glimlach aan toe.

Was die onweerstaanbare glimlach er niet geweest, ongetwijfeld zou zij door den muur zijn heengebroken en haar weg vervolgd hebben. Zij keek hem aan, alsof zij besluiteloos was, wat te doen; toen zei zij:

„Geef me uw hand en... en raak me alstublieft niet aan.”

Er was iets smeekends in haar laatste woorden, hetwelk plotseling zijn aandacht gaande maakte. En welhaast onbewust nam hij den hoed van het hoofd, vóór hij het meisje zijn hand toestak. Het vuur stierf uit haar oogen weg en met gebogen hoofd mompelde zij snel haar voorspelling. Hij ving slechts nu en dan een woord op, terwijl onwillekeurig zijn aandacht een oogenblik in de richting van het platform gleed, waar nog steeds de twee mannen worstelden. En plotseling riep hij uit:

„Hallo! Neen, neen! Geen trucjes!”

De twee worstelenden hielden op en keken verbaasd naar den kant, van waar het geluid gekomen was.

Er ontstond een groote opwinding om het platform en de menigte, tot wie het eerst nu scheen door te dringen, wat de jongeman bedoeld had, stemde spontaan met hem in en van alle kanten klonk het: „Neen, neen, geen trucjes! Eerlijk spel!”

De grootste der twee mannen liet zijn tegenstander los en naar den rand van het platform stappend, schreeuwde hij het publiek op ruwen toon toe:

„Wie durft hier beweren, dat ik trucjes gebruik? Als er iemand onder jullie is, die denkt, dat hij meer van het worstelen afweet dan ik, laat hij dan liever op het platform komen en me dat bewijzen.” Zijn kleine, zoekende oogen bleven op het gelaat van den jongeman rusten. „Misschien wil dat mijnheertje daar eens even hier komen,” vervolgde hij hoonend, „en Lange Willem een lesje geven, hoe hij worstelen moet.”

De aangesprokene glimlachte en Lange Willem, op wien dit scheen te werken als een roode lap op een stier, ging woedend voort:

„Je schijnt er niet veel trek in te hebben, hè, vader? Een grooten mond opzetten, dat gaat je beter af, hè! Maar bemoei je in 't vervolg met je eigen zaken, wat ik je raden mag, begrepen?”

„Maak je niet dik, ouwe jongen,” antwoordde de jongeman. „Ik wensch alleen maar, dat je eerlijk spel speelt tegenover dat kleine kereltje, dat je aan

Wat een vies weer —

en daarbij die verkoudheid!
Neen, zoo gaat het niet langer!
Liever naar huis — en direct
ASPIRIN.

Uitsluitend verkrijgbaar in de oranje-band-
huisjes van 20 tabletten nu fl. —.70 en
oranjezakjes van 2 tabletten à fl. —.10.

1-15 Nov. ALLÉEN VOOR VOLWASSENEN
BOUBER Ensemble:
Annie Verhulst als: **DE KELLNERIN**
Door: **ARENA**
BOUBER & ELSSENHOFF
STATIONSPLEIN 12

Een
**DUBBELE
DOSIS**
De Witt's
pillen

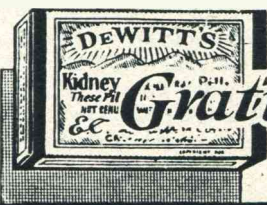
Voor ieder, die genoeg van zijn reumatiek heeft!

Als U nog steeds lijdt aan rheuma-
tiek, aan ischias, aan spit, aan pijn-
lijke gewrichten, vul dan onderstaanden
bon in. De Witt presenteert U gratis
een anti-rheumatiek-kuur! Reeds enkele
De Witt's pillen gaven in vele ge-
vallen merkbare resultaten. Hier echter
is een dubbele dosis, die U
niets kost! Neem nu het besluit,
een nieuw, een verjongd mensch te

worden, vrij van pijn, zonder het ge-
voel van versleten-zijn! En mocht U
na de eerste dubbele dosis nog De
Witt's pillen nodig hebben, dan kan
iedere apotheker, iedere drogist U
deze leveren tegen f 1.- en f 2.- per
flacon. Maak gebruik van dit zeld-
zame aanbod!

Prijs f. 1 en f. 2 p. flacon

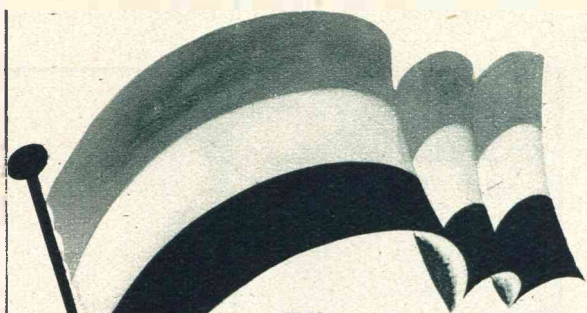
DE WITT'S PILLEN

GRATIS E. C. de Witt & Co., Afd. 16
Prinsengracht 983, A'dam
Zendt mij gratis en franco monsters
De Witt's pillen.

Naam
Adres

met 1½ ct. frankeeren 18

'T IS NEDERLANDSCH EN 'T IS BUITENGEWOON!

PRIJS
PER TUBE
25-35 ct.

Stark's
TANDPASTA
IS GOED
EN TOCH GOEDKOOP

NEDERLANDSCH FABRIKAAT • SINDS 1830

En niet alleen, dat STARK's
C.F.H.-tandpasta buitengewoon
goed is, buitengewoon werkzaam,
buitengewoon snel desinfecterend,
- STARK's C.F.H. is ook buiten-
gewoon goedkoop! Een kloek-
tube met de patentsluiting - 25
cts.! Een extra groote tube -
natuurlijk ook met den gepaten-
teerden dop - voor 35 cts.! Is er
nu nog één excuus om met een
verwaarloosd gebit rond te loopen?

PRIVÉ-DANSLESSEN

Danspaar Henri-Hélène leert U
alle moderne dansen voor f 15.—.
Alle incl. gratis dag. van 10-10 uur.
Dansinstituut H. FRENK
Jonkerfransstraat 21, Telef. 12433

Kunstlanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE
BEHANDELING

Betaling desgewenscht in
12-maandelijksche termijnen,
ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau v. Tandheelkundige
Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Mathenesserlaan 398 b

bij de Hoodrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen
naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23
(Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D 95 B
Barendrecht

DEREK, Betje Wolfstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9
Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77
(Bloemhof)

KREUKNIET, Wolphaertsbocht 181
(Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20,
Schiedam

KREUKNIET, Strijenscheerstraat 56,
Schiedam

Adverteeren
doet verkoopen!

GEHEELE
VERDWYNING!

513

EINDELIJK dan kunt U zich
ontdoen van alle ontsierende
overtollige haren op nek, bee-
nen en armen.

Het ideale ontharingsmiddel is
gevonden: het is Eau Taky!

Het scheermes dat de haren
zelfs nog dikker deed terug-
keeren en de huid irriteerde
heeft voor altijd afgedaan.

Alle onsmakelijke en moeilijk te
gebruiken crèmes, die dikwijls
zeer onsmakelijk rieken en niet
geheel ongevaarlijk bleken heb-
ben eveneens hun onbruikbaar-
heid getoond.

Met Eau Taky alle voordeelen:
RADICAAL. — De haartjes zijn
tot in de wortel verdwenen.

SNELLE WERKING. — In minder
dan twee minuten hebt gij resul-
taat, zoodat ge ze kunt zien
verdwijnen.

GOEDKOOP. — Met de kleinste
hoeveelheid bestrijkt gij de
grootste oppervlakte, en ver-
dwijnen de dikste en het meest
in het oog loopende haren.

SCHOONHEID DER HUID. —

Bij gebruik van Eau Taky ont-
haart gij U, zonder achterlating
van roode plekken, en zonder
eenige onaangename geur.

Probeert Eau Taky.
Overall verkrijgbaar voor den
prijs van fl. 1.25 per flacon.

Generaal Agent:

Kuypers & Co.,
Prinsengracht 983,
Amsterdam.

**EAU
TAKY**

„Dat noem ik prijsverlaging!

Dat is geen half werk! En weet je, wat me het meeste
plezier doet: dat het Goud-Etiket zoo goedkoop is
geworden. Ik heb onmiddellijk een bus besteld. Voor
m'n kopje 's morgens en 's avonds en voor de kinderen
Bruin-Etiket met die zachte, volle smaak. En als er feest
is een bus van dat krachtige, pittige Goud-Etiket. Dat
is een cacao... en nu voor zoo'n prijs!!! Bovendien nog
het Eigen Tijdschrift... ik kan het bijna niet gelooven!!!

**Van Houten's
CACAO**

„De voordeeligste in 't gebruik“

GOUD-ETIKET
Per pondsbuis van f 1.70 voor f 1.15
Per halfpondsbuis „ „ 0.87 „ „ 0.60
Per onsbuis „ „ 0.37 „ „ 0.25

BRUIN-ETIKET
Per kilobuis van f 1.95 voor f 1.75
Per pondsbuis „ „ 0.97 „ „ 0.90
Per halfpondsbuis „ „ 0.55 „ „ 0.45
Per onsbuis „ „ 0.25 „ „ 0.20

Kracht: de woelende, schuimende watermassa's van den Niagara-waterval, de natuurlijke grens tusschen het gebied van Canada en de Ver. Staten. De waterval wordt gevormd door de rivier de Niagara tusschen het Erie-meer en het Ontario-meer; een eiland verdeelt het natuurwonder in tweeën, waarvan het grootste gedeelte, de z.g. Hoefijzer-val (op deze foto), aan den Canadeeschen kant ligt. Per uur stort 'n massa van 30 miljoen kub. meter water omlaag.

't bewerken bent. Ga door, maar laat ik niet weer die trucjes van je zien als daarstraks, verstaan?"

„Zeg, hou jij je orders voor je voor menschen, die er van gediend zijn. Ik heb er genoeg van,” luidde het antwoord. „Ik worstel niet meer met hem, noch met iemand anders.” Meteen stapte hij naar z'n jas, die op een van de touwen van den ring hing.

„Vooruit, doorgaan! Niet uitscheiden!” riep de menigte, die zichtbaar haar uiting van ridderlijkheid betreurde. „Doorgaan!”

Maar de zware man schudde slechts het hoofd, ten teeken, dat hij er eenvoudig niet aan dacht, en hij begon juist zijn jas aan te trekken, toen de jongeman riep:

„Wacht even! Ik wil het spelletje niet bederven. Wij zullen samen een ronde maken!” En zonder zich te bedenken, trok hij zijn jas uit.

Het meisje had zwijgend, bijna onverschillig, van den een naar den ander staan kijken, maar toen het eenmaal zoo ver was, kwam er een verandering in haar gelaat en onbewust greep zij den jongeman bij den arm. Hij keek even neer op haar hand en blikte haar toen in het gelaat.

„Hallo!” riep hij op schertsenden toon uit, maar plotseling teekende zich verbazing op zijn gelaat af, toen hij den bezorgden trek zag, die er om den mond van het meisje lag. Eerst nu merkte hij haar meer dan gewone schoonheid op. „Wat is er?” vroeg hij.

Haar lippen trilden en zich allerminst bewust van de bewondering, die er in zijn oogen glom, fluisterde zij:

„Doe het niet. Hij is zoo sterk en... en wreed, als hij 't verkeerd begrijpt. Doe het niet.”

„Maakt u zich maar nergens ongerust over,” antwoordde hij, terwijl hij haar liefkoozend op de kleine, bruine hand tikte. „Maak u maar niet ongerust, hoor. Hij zal mij niets maken.”

Zij zei niets meer, maar trok haar hand snel terug, terwijl zij enkele passen achteruit trad. Maar zij bleef niettemin in de buurt van den ring.

Nadat hij rustig en op zijn gemak zijn jas en boord uitgetrokken had, stapte hij kalm op het platform toe, terwijl de menigte haastig plaats voor hem maakte. Toen de twee mannen tegenover elkaar stonden, ging er een gemompel van bewondering en voldoening uit de menigte op. Het waren twee zeldzame vertegenwoordigers van het menschelijk ras: de een groot en stevig als een os; de ander rank en soepel als een tijger, maar niettemin met de gespierde armen van den geoefenden atleet. Tegenover de geduchte massa van den beroepsworstelaar scheen de jongeman tamelijk schraal en rank, en Lange Willem nam hem met een blik van de uiterste minachting van het hoofd tot de voeten op, alsof hij zeggen wilde, dat een dergelijk knaapje geen partij voor hem was.

Toen stapten de beide mannen op elkander toe, drukten elkaar de hand, stonden een oogenblik schouder aan schouder en onmiddellijk daarna was de strijd begonnen. De menigte drukte zich bijna tegen het platform aan en had geen oog van het onverwachte schouwspel af. Binnen den tijd van een minuut had ieder de overtuiging, dat de jongeman, die het had durven bestaan den kampioen van het district uit te dagen, de regels van het spel terdege kende, en dat Lange Willem zijn handen vol aan hem had. Soms scheen het, alsof de rug van den jongeman in tweeën zou breken in den geduchten greep van den kampioen, maar het volgende oogenblik had hij zich weer bevrijd en nam zelf het offensief. Een tijdlang scheen het, alsof geen der beide worstelaars er in slagen zou de zege te behalen, toen men eensklaps den jongeman zijn schouder in de hoogte zag halen en zijn been bewegen, waarna het groote lichaam van Lange Willem van den grond getild werd, een bocht door de lucht beschreef en met een slag, dat elke plank er van kraakte, op het platform terecht kwam.

Een kreet van bewondering en een donderend applaus stegen uit de rijen der toeschouwers op. Lange Willem krabbelde overeind en keek met zoo'n uitgesproken blik van verbazing om zich heen, dat er een luid gelach uit de menigte opklonk. Dit scheen hem gek te maken en met één sprong was hij bij zijn tegenstander. Doch de jongeman deed kalm een stap opzij en greep hem bij den arm.

„Hou je gemak, vriendje,” voegde hij hem in het beste humeur van de wereld toe. „Probeer eerst een beetje op adem te komen. Dat is het beste voor je. Ik ben nog heelemaal frisch. Zeg,” wendde hij zich tot de menigte, „hebben jullie niet een glas bier voor hem.” Snel werden hem twee of drie flesschen bier toegestoken. Hij nam er een van in ontvangst en hield haar den reus toe. „Kom, drink eens een beetje.”

Een oogenblik scheen het, alsof Lange Willem weigeren zou; toen leedigde hij de flesch in één teug, smet haar in een hoek en zette zich opnieuw in positie.

„Dezen keer is het mijn beurt,” grijnsde hij, terwijl hij de tanden op mekaar zette.

„Best hoor,” zei de jonge kerel op prettigen toon. En opnieuw bevonden de lichamen zich in elkanders greep.

Ditmaal was Lange Willem beter op zijn hoede. Maar de jongeman stond zijn partij, hoewel zijn gelaat bleek werd en hij zwaar begon te ademen. Eens schoot zijn voet uit en er ging een licht gemompel door de rijen der toeschouwers. Maar hij herstelde zich onmiddellijk en stond met beide beenen op den grond als te voren, onwrikbaar.

(Wordt voortgezet)

IK STUDEERDE OOK BIJ DE

ASSO

DIRECTEUR J. v. d. BY HOOFDONDERW'ZER
PRUMELAAN 16 ARNHEM

LAAG MAANDELIJSCH LESGELD. — GEEN VOORUITBETALING.
ELKE WEEK EEN LESZENDING. — CORRECTIE VAN GEMAAKT
WERK. — IEDER, DIE ALLEEN DE LAGERE SCHOOL HEEFT BEZOCHT.
KAN ONZE CURSUSSEN VOLGEN EN HET GESTELDE DOEL BEREIKEN.

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire politie, verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulp-keurmeester (voor slagers), verkoper, winkelbediende, chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur enz.

voor Dames: verpleegster, kraamverzorgster, verkoopster, winkeljuffrouw, chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, privé-secretaresse enz.

Inlichtingen gratis. Vermeld geboortedatum. Na volbrachte studie hulp bij sollicitatie.

B-CURSUSSEN: voor beginners, zoowel Heeren als Dames: praktijk-diploma boekhouden (dubbel-boekh.), stenografie (systeem Groote), alg. ontw., Ned. taal, Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, warenkennis, aardrijkskunde, natuurkunde enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitse- en Engelsche handelscorrespondentie.

De B-cursussen zijn voor jong en oud. Nieuwe atlanten, boeken en woordenboeken gratis in eigendom. Na goeden afloop diploma's. Velen verwierven door het diploma boekhouden goede positie of bijverdienste. Vraag adressen.

Vraag inlichtingen omtrent onze NIEUWE CURSUSSEN:

étaleur (étaleeren, plakkaatschilderen, blokschrift enz.); kraamverzorgster (voor ongehuwde en gehuwde dames); administrateur en privé-secretaresse (volledige kantooropleiding: boekhouden, handelscorrespondentie, stenografie).

Lees deze DANKBETUIGINGEN

J. H. K. te B. Tot mijn genoegen kan ik u mededeelen, dat ik 10 September 1932 geslaagd ben voor het politie-diploma. Wat ik op het schriftelijk en op het mondeling gedeelte heb gekregen, is door de lessen der „Asso” ruimschoots behandeld. Ik dank u en alle leeraren zeer voor de opleiding die ik heb genoten....

J. M. te A. Als oud-cursist deel ik U mede, dat ik ben aangesteld als agent van politie te A. Ik ben zeer tevreden over de lessen en over de manier, waarop U me steeds hebt behandeld.

B. G. P. v. B. te U. Hierdoor laat ik u weten, dat ik 22 Augustus 1932 ben aangesteld als leerling-verpleger te Heemstede.

J. P. V. te St. J. Hiermede heb ik het genoegen u mede te deelen, dat ik met ingang van 1 September benoemd ben als correspondent op het bankierskantoor, waar ik thans werkzaam ben. Uw zeer praktische lessen hebben mij in zoo'n korten tijd reeds in staat gesteld daarnaar te solliciteeren, wat wel bewijst, dat ze van prima gehalte zijn.

B. den H. te M. Tot mijn groote vreugde deel ik u mede, dat ik 10 September 1932 ben geslaagd voor het politie-diploma, hegeen in de eerste plaats zeker wel te danken is aan de uitstekende lessen, die ik van uw Instituut heb ontvangen. Zij bevatten juist datgene, wat voor een a.s. politiemann voor het examen noodig is te weten. Er werd mij niets gevraagd, wat niet in uw lessen voorkwam.

J. B. te M. Door dezen deel ik u mede, dat ik ben aangesteld als kantoorbediende in een groothandel in suikerv., enz. Hoofdzakelijk door uw diploma boekhouden viel de keus op mij....

L. V. te M. Mijn diploma stenografie heb ik in dank ontvangen. Direct na ontvangst van uw diploma kreeg ik een betrekking hier ter stede als steno-typiste. Nogmaals mijn hartelijken dank.

J. P. H. te A. Bij het einde van den schriftelijken cursus Duitsch, betuig ik u mijn dank voor de gegeven lessen. Door dezen cursus ben ik in staat gesteld, het boek „Der Weg zuruck” (De weg terug) van E. M. Remarque, zonder moeite in het Duitsch te lezen.

H. v. d. H. te W. dat ik ben benoemd tot kantoorhouder-besteller bij de posterijen te A.

N. L. te G. Nu reeds, doordat ik uw cursus heb gevolgd, heb ik een mooie betrekking gekregen als verkoopster bij de Firma G. Ik zal uw cursus dan ook iedereen aanbevelen.

H. K. te B. Door dezen kan ik u tot mijn genoegen mededeelen, dat ik per 1 Augustus 1932 ben aangesteld als leerling-verpleegster aan de Haagsche Kraamvrouwenkliniek. Ik dank u zeer voor uw goede lessen.

J. R. te Z. Tot mijn genoegen kan ik U mededeelen, dat ik door het diploma boekhouden, dat ik bij U behaalde, ben aangesteld tot Secretaris van de afdeling van den R. K. J. Boerenstand.

Ch. H. S. te A. Het is mij een genoegen, de „ASSO”, door welke ik op voorbeeldige wijze werd opgeleid, te kunnen mededeelen, dat ik 17 September 1932 geslaagd ben voor het politie-diploma. Ik dank dit resultaat alleen en uitsluitend aan den schriftelijken cursus van de „ASSO”.....

DAMES

Lees deze
advertentie
nauwkeurig.
Wij hebben voor U
SPECIALE
CURSUSSEN.

Opmerking: Op verzoek verzwijgen wij de volledige namen en adressen. De oorspronkelijke brieven zijn echter op ons kantoor ter inzage. Bezoek steeds welkom.

Zend onderstaanden bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe met postzegel van 6 cent aan ons en wij sturen U gratis alle inlichtingen. — DOE HET HEDEN!

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen omtrent den cursus voor:

Naam:

Straat en nr.: Woonplaats:

Ouderdom:

Vat moed en zet U tot den arbeid!